

Lélekemelő

A Laudetur.hu által kiadott Heti Lélekemelő
2008 óta megjelent tanulságos történetei



Kiadja a Laudetur.hu – Codex Kiadó
2010.

Szerkesztette: Verebné Sárközi Réka
Tel.: 62/327-518 • Email: iroda@laudetur.hu

A három fa megvalósult álma

Volt egyszer három fa. Egymás mellett nőttek az erdőben. Barátok voltak, és - mint többnyire a barátok - ők is sokat beszélgettek egymással. Továbbá - mint többnyire a barátok - ők is teljesen különbözőek voltak, bár ugyanazon a helyen nőttek fel, és mindhárman nagyjából egy magasak voltak. Az első fa szerette a szépet.

A második fa szerette a kalandokat. A harmadik fa pedig szerette Istent.

Egy napon fáink arról beszélgettek, mik szeretnének lenni, ha majd nagyok lesznek.

"Ha felnövök, faragott kincsesláda szeretnék lenni, teli ragyogó drágakövekkel" - mondta az első fa. A második fa nem ilyen dolgokra gondolt. "Ha felnövök, hatalmas hajó szeretnék lenni - mondta. - A kapitánnyal, egy nagy kutatóval együtt új országokat fogunk felfedezni." A harmadik fa közben az ágait rázta.

"Én egyáltalán nem szeretném, hogy feldolgozzanak - mondta. - Szeretnék itt maradni, ahol vagyok, és minden évben egyre magasabbra nőni, hogy én lehessen az erdő legmagasabb fája. Ha aztán rám néznek az emberek, látják, hogy Istenre mutatok."

Teltek-múltak az évek, és egyszer csak három favágó érkezett az erdőbe. "Végre! - kiáltott fel az első fa, amikor az első favágó kezdte kivágni őt. - Most fog valóra válni az álmom, hogy kincses ládika leszek." "Remek! - kiáltotta a második fa, amikor a második favágó őt kezdte kivágni. - Most megvalósulhat az álmom, hogy vitorlás hajó legyek." "Jaj, ne! - kiáltott fel a harmadik fa, amikor a harmadik favágó őt kezdte kivágni. - Akkor nem tudom többé Isten felé irányítani az emberek tekintetét." A favágók elvitték a három fát, amelyek közül kettő számára sokat ígérőnek nézett ki a jövő. De nem sokára mindhármuknak el kellett temetniük az álmaikat. Ahelyett, hogy szép kincses ládikát faragtak volna belőle, az első fát állatoknál használatos csúnya etetővályúvá, jászollá dolgozták fel. Kecses vitorlás helyett egyszerű halászcsonak lett a második fából. A harmadik fából pedig semmi sem készült. Csak gerendát fűrészelték belőle, és otthagyták az építőmunkás kertjében. Az élet folyt tovább. Évek teltek el. A három fa lassacskán megtanult együtt élni széttört álmaival. Egy hideg, téli estén aztán egy csapásra



megváltozott az első fa élete. Egy csecsemő született ezen az éjjelen - nyilvánvalóan nem közönséges gyermek. Angyalok énekeltek. Pásztorok és királyok jöttek, hogy meglátogassák. Amikor az első fa felfogta, mi is történt, szíve megtelt örömmel. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem raknak ugyan tele arannyal és drágakövekkel, de én ringattam a világ legnagyobb kincsét."

Tovább telt-múlt az idő, összesen mintegy 30 év, és egy napon végre megváltozott a második fa élete is. Kint volt éppen a tó közepén, amikor szörnyű vihar kerekedett. Erősen fújta a szél, és olyan magasra csaptak a hullámok, hogy a kis csónak már azt gondolta, el kell süllyednie. Ám ekkor valami hihetetlen dolog történt. A rajta tartózkodó férfiak egyik felállt. "Hallgass el!" - És a hullámok engedelmessé váltak neki. Amikor a második fa megértette, mi is történt, az ő szíve is megtelt örömmel. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem szállítottam ugyan nagy felfedezőt, de a menny és a föld Teremtőjének fiát vihettem."

Nem sokkal ezután a harmadik fa élete is megváltozott. Jött egy ács, és elvitte magával. Megrökönyödésére azonban nem valami szép dolgot készített belőle, még csak nem is valami hasznosat. Ehelyett durva fakeresztet ácsoltak belőle. "Az a fajta kereszt ez, amit a katonák használnak bűnözők kivégzésére." - gondolta a fa rémülten. Valóban a veszthelyre vitték. Ott a dombtetőn rászögeltek egy halálra ítélt férfit. Tulajdonképpen ennek kellett volna a legborzalmasabb napnak lennie a fa életében, ha nem lett volna ott az a valaki.: A rajta kínok kínját szenvedő férfi nem egy szokásos bűnöző volt, akinek a saját bűntettei miatt kellett bűnhődnie. Igazából ártatlan volt. Jézus Krisztus volt Ő, Isten Fia, aki a világ bűneiért halt meg. Amikor a harmadik fa rájött, mi is történt, ujjongott a szíve az örömtől. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem leszek ugyan a legmagasabb fa az erdőben, de ettől a naptól kezdve, mint Jézus Krisztus keresztje újból és újból Istenre irányítom majd az emberek tekintetét."

A kerítés

Volt egyszer egy nagyon rossz természettel megáldott fiú. Az apja adott neki egy zsák szöveget, és azt mondta neki, verjen be egyet a kert kerítésébe minden alkalommal, mikor elveszti a türelmét, és összeveszik valakivel, vagy valami rosszat mond valakiről. Az első nap 37 szöveget vert be a kerítésbe. A következő hetekben megtanult uralkodni az indulatain, és a bevett szögek száma napról napra csökkent. Rájött arra, hogy sokkal egyszerűbb volt uralkodni az indulatain, mint beverni a szöveget a kerítésbe.

Végre elérkezett az a nap is, mikor a fiúnak egy szöveget sem kellett bevernie a kerítésbe. Ekkor odament az apjához, és elújságolta neki, hogy aznap egy árva szöveget sem vert be a kerítésbe. Az apja azt mondta neki, húzzon ki egy szöveget minden egyes nap, mikor nem vesztette el a türelmét, és nem veszekedett senkivel sem, vagy meg tudta állni, hogy rosszat mondjon valakiről. Teltek a napok, s a fiú végre azt mondhatta az apjának, hogy kihúzta az összes szöveget a kerítésből. Az



apa ekkor odavitte a fiát a kerítéshez, és ezt mondta neki:

"Fiam, szépen viselkedtél, büszke vagyok rád, hogy így megváltoztál. Állj meg egy pillanatra, nézd csak, mennyi lyuk van a kerítésben. Ez a kerítés soha többé nem lesz már olyan, mint régen volt. Ha veszekszel valakivel, vagy rosszat mondasz valakiről, megsebezted őt. Egy ugyanolyan sebet hagysz az ő lelkében, mint ezek a lyukak itt. Hátha szúrhatasz egy embert, majd kihúzhatod a kést a hátából, a seb örökre ott marad. Akárhány alkalommal is kérsz bocsánatot, a seb talán örökre ott marad. A szóbeli, sértés ugyanakkora fájdalmat okozhat, mint a testi. Nagyon nehéz meg nem történné tenni meggondolatlanságból elkövetett dolgainkat. A kiengesztelődés és a megbocsátás titka lehet az, ami segíthet a lyukak eltüntetésében.

Látogatóban Istennél

Álmomban látogatóban jártam Istennél. Bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék vele, ha van rá ideje. Az Úr elmosolyodott és így válaszolt:

- Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?
- Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben?
- Azt, hogy nem szeretnek gyerekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyermekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket. Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfeleldek azok a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent

sem élük meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

- Atyaként mit szeretnél, hogy gyerekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?

- Tanulják meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet. Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben, hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanulják meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magukat, saját magukhoz képest legyünk elbírálhatóak. Fogadják el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebb van szüksége.



Tanulják meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejtsünk azokon, akiket szeretünk, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak.

A megbocsátást a megbocsátás gyakorlásának útján kell megtanulni. El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket. Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem. Két ember nézheti ugyanazt a dolgot, és

mégis két másféle dolgot látnak. Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk és mégis szeret. Nem mindig elég, ha mások megbocsátanak, meg kell bocsátanunk magunknak is. Búcsúzásnál megköszöntem szavait, Ő pedig így válaszolt:

- Az emberek elfelejtik, mit mondtál, mit csináltál. De arra mindig emlékezni fognak, hogy érzéseket ébresztettél bennük.

Mennyország és pokol

Egy ember mennyről és poklóról beszélgetett az Úrral. - Jer, lásd a poklot! – mondá az Úr. Beléptek egy terembe, ahol jó néhányan ültek körül egy pörkölttel telt, hatalmas üstöt. Csonttá-bórré soványodtak, az arcuk kétségbeesett. Mindegyikük kanalt tartott a kezében, mellyel az

üstbe nyúlhatott, de a kanál nyele sokkal hosszabb volt, mint a saját karjuk, így nem tudták a szájukba tenni az ételt. Leírhatatlanul szenvedtek.

- Most jer velem a mennyországba! – hívta a férfit egy idő múlva az Úr. Egy másik terembe jutottak, pontosan olyanba, mint az első: ugyanaz a húsos üst, ugyanolyan sok ember, ugyanolyan hosszú nyelű kanalak. Csakhogy itt mindenkin látszott, hogy boldog és jól táplált.

- Nem értem – csodálkozott a férfi. – Miért boldogok ezek és miért nyomorultak amazok a másik teremben, ha egyszer minden ugyanaz.

- Ó, ez igazán egyszerű – mosolyodott el az Úr – Az itteniek megtanulták etetni egymást.

Wass Albert: Volt egyszer egy ember...

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének.

De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer, meg ezer apró csillámló homokszemcséből, és a homokszemcséket köddel kötötte össze. És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek.

És azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első: szél és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és nem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik látták, csodálkozva összesúgtak, és azt mondták: varázsló.

És egy napon berohantak az udvarra, és ledöntötték az ő oszlopát.

És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára.

És hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot nem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homokszemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze.



A vízfordó és a cserépedény



Kínában egy vízfordónak volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt, és mindig egy teljes adag vizet szállított.

A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ment ez így: a vízfordó csak másfél edény vizet szállított a házába. Természetesen a tökéletes edény büszke volt teljesítményére, hiszen feladatát jól teljesítette. De szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultul érezte magát, hogy csak fele annyit tudott teljesíteni.

Két év keserűség után egyik nap megszólította a vízfordót a pataknál:

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízfordó így válaszolt a cserépedénynek:

- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon nőnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha te nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.

Mennyibe kerül egy csoda?

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket és gondosan számolni kezdte. Háromszor is megszámlolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan visszatöltötte a pénzürméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón. A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös Indián Törzsfőnök képe volt látható. Türelmesen várt a patikusra, hogy szentelne rá egy kis figyelmet, de a patikus éppen nagyon el volt foglalva. Tess - így hívták a kislányt - megcsoszogtatta a lábát a padlón. Semmi.

Megköszöri a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

- És te mit szeretnél? - kérdezte a patikus érezhetően bosszús hangon. - Éppen a testvéremmel beszélek Chicagóból, akit már ezer éve nem láttam - tette hozzá a patikus, mint aki választ sem vár a kérdésére.
- Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled - mondta Tess a patikuséhoz hasonlóan bosszús hangon. - Az öcsém nagyon beteg és egy csodát szeretnék venni neki.
- Tessék? - fordult hozzá a patikus.
- A neve Andrew és valami csúnya dolog nő a fejében, és az Apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Hát tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?
- Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnos nem tudok neked segíteni
- felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.
- Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg mibe kerül.

A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, jólöltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte:

- Mondd csak, miféle csodára van az öcsikédnek szüksége?
- Azt nem tudom - válaszolt Tess könnyes szemmel
- csak azt tudom,



hogy nagyon beteg és Anyu azt mondta, hogy valami operációra volna szüksége. De Apu nem tudja megfizetni, ezért szeretném odaadni az én pénzemet.

- Mennyi pénzed van? - kérdezte a chicago-i férfi.
- Egy dollár és tizenegy cent - felelte Tess alig hallhatóan - Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.
- Nahát, milyen csodálatos véletlen! - mosolygott a férfi - Egy dollár és tizenegy cent - éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára.

Egyik kezébe tette a pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:

- Vezess engem haza hozzátok, szeretném látni az öcsédet és találkozni a szüleiddel. Lássuk, hátha van nálam egy olyan csoda, amit te

szeretnél.

A jólőtözött férfi Dr. Carlton Armstrong volt, sebészorvos, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen elvégezte az operációt, és nem telt bele sok idő, amire Andrew ismét otthon volt, épen, egészségesen. Anya és Apa boldogan beszéltek arról az esemény-láncolatról, ami idáig vezetett.

- Ez a mütét egy igazi csoda volt - suttogta Anya - vajon mennyibe került volna?

Tess mosolygott. Ő pontosan tudta, mennyibe került a csoda: egy dollárba és tizenegy centbe. No és egy gyermek töretlen hitébe.

A 4 gyertya



Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek:

Azt mondta az első: Én vagyok a béke. De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem el fogok aludni. Néhány pillanat múlva már csak egy vékonyan füstölő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta: Én vagyok a hit. Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem. A következő

pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.

Szomorúan így szólt a harmadik gyertya: Én a szeretet vagyok.

Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám. Ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott: de hát mi történt!?! Hiszen nektek égetek kéne mindörökké!

Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt. Ekkor megszólalt a negyedik gyertya: Ne félj, amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. Én vagyok a remény. A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával új életre keltette a többit. Add Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény! Hadd legyünk eszköz a kezekben, amely segít megőrizni gyermekeink szívében a hit, remény, szeretet, és a béke lángját. Ámen.

Homok és kő

Két barát utazott a sivatagban. Valamin összevesztek és az egyik felpofozta a másikat. Ekkor ő, anélkül, hogy visszavágott volna, lehajolt és ujjával beírta a homokba:
-Ma a barátom megütött engem. Továbbmentek, ameddig csak nem találtak egy oázist, ahol elhatározták, hogy megfürdenek.

Az, akit megütöttek, nem tudott úszni, és a zavaros víz magába akarta szippantani. Ekkor a barátja utánament és kimentette őt. A másik, ahogy a partra jutott, lehajolt és egy kőbe karcolta:
-Ma a barátom megmentette az életemet.

Társa, aki először megütötte, majd megmentette az életét, furcsállódva kérdezte:

-Amikor megpofoztalak, a homokba írtad és amikor kihúztalak a vízből, kőbe. Miért?

A másik így felelt:

-Amikor valaki megbánt minket, írjuk homokba, hogy a megbocsátás szele elsőpörje!

De ha valaki valami jót cselekszik velünk, véssük kőbe, hogy semmi ne vigye el a nyomát!



A teáscsésze

Egy házaspár elment vásárolni, hogy vegyenek valamit közelgő házassági évfordulójukra. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik porcelánboltban megláttak egy szép készletet. A férj megkérte az eladót:

– Meg szeretném nézni ezt a csészét. Még sohasem láttam ilyen szépet! A boltos kezébe adta és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze – legnagyobb meglepetésére – megszólalt.

– Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam, amit ti agyagnak neveztek.

Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól.

– Hagyj békén! – kiáltottam, de Ő csak mosolygott és így szólt: – Még nem. Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett, és én hirtelen csak forogtam, forogtam, körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! –üvöltöttem, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta: – Még nem.

Aztán betett egy kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot.

Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni.

Láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvastam az ajkáról, ahogy a fejét rázta: – Még nem. Végül az ajtó kinyílott, és kitett a polcra. Hűlni kezdtem. „Most már jobb” – gondoltam. Alig telt el egy kis idő, mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! –kiáltottam. De csak ingatta a fejét:– Még nem.



Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe.

Nem ugyanabba, mint először. Ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok. Könyörögtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja: – Még nem vehetek ki. Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Készen voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra polcra tett. Egy órával később elém állított egy tükrozt, és azt mondta: – Nézd meg magad! Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek.

– Ez nem én vagyok! Ez nem lehetek én?!

– kételkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! –kiáltottam.

– Szeretném, ha emlékeznél arra,– mondta a Mester – tudom, fáj, amikor gyúrtalak, gyömszöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz.

Tudom, hogy szédültél, amikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értetted, miért teszek oda. De ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek. De hanem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek vissza a kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős.– Befejeztelek. –

folytatta –Olyan vagy, amilyennek elképzelvek akkor, amikor hozzáfogtam a munkához. Így formálja a mi Urunk is életünket.

Néhányan kemencében vagyunk, üvöltve, sikongatva:

„Engedj ki!” Néhányan épp színesedünk és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt

kérdezzük: „Mi történt velem?” Minden olyan zavaros. De Ő tudja, hogy mit tesz.

Bízz benne!

Elmulasztott lehetőségek

Él egy régi történet egy fiatalemberről, akinél hogy, hogy nem, de egy éjjel megjelent egy angyal és csodálatos dolgokról mesélt neki, amelyek az életben várnak rá. Minden lehetőség adott lesz számára, hogy hatalmas vagyonra tegyen majd szert, a társadalom megbecsült tagja lehessen, és egy gyönyörű nőt vegyen feleségül.

Emberünk egész életében várta, hogy az ígért csodálatos dolgok valóra váljanak, de nem történt semmi és végül egyedül, és szegényen halt meg. Amikor a Mennyország kapujához ért, meglátta az angyalt, aki sok-sok évvel ezelőtt meglátogatta álmában, és felelősségre vonta:

“Te hatalmas vagyont ígértél nekem, társadalmi rangot és gyönyörű feleséget. Egész életemben vártam,... de nem történt semmi.”

“Én neked nem ígértem ezt - válaszolt az angyal.- Én ezeknek a dolgoknak a lehetőségét ígértem neked, de te elmulasztottál élni ezekkel a lehetőségekkel.”

Az ember megdöbbsent. “El sem tudom képzelni, miről beszélsz!” -mondta.

“Emlékszel, egyszer volt egy ötleted, de te féltél, hogy nem sikerül, ezért nem tettél semmit? -kérdezte az angyal. Az ember bólintott.

“Mivel te visszautasítottad a megvalósítást, az ötletet

néhány év múlva egy másik embernek adták, aki nem ijedt meg a nehézségektől, és ha visszaemlékszel, akkor ez az ember az egyik leggazdagabb ember lett a környéken.”

“És arra emlékszel-e, -folytatta az angyal -volt egy eset, amikor a várost óriási pusztítás érte, sok ház romba dőlt, sok ezer ember nem tudott



szabadulni a romok alól. Neked lehetőség lett volna segíteni a bajbajutottakon és a túlélőket kimenteni, de te féltél, hogy ha elmész otthonról, akkor betörnek hozzád és kirabolják a házat, ezért nem mentél el segíteni a hívó szóra, hanem otthon maradtál.

Az ember szégyenkezve bólintott.

“Ez egy hatalmas lehetőség volt, hogy száz és száz ember életét megmentsd, a város összes életben maradt lakója tisztelt volna téged.” - mondta az angyal.

“És emlékszel arra az asszonyra, arra a fekete hajú nőre, aki neked annyira tetszett? Nem hasonlított egyik nőre sem, akikkel korábban, vagy későbbi életedben találkoztál, de azt gondoltad, hogy sose menne férjhez egy olyan emberhez, mint te, féltél, hogy elutasít, és elmentél mellette.

Az ember újra bólintott, de már sírt.

“Igen barátom, -mondta az angyal -ő a feleséged lett volna, vele sok gyermeket neveltetek volna, vele igazán boldogságban éltél volna egész életedben.

- Hasonló lehetőségek mindannyiunknak adódnak az életében, de gyakran, ehhez a történetbeli emberhez hasonlóan, mi is megengedjük, hogy a félelem felülkerekedjen rajtunk, és megzavarjon bennünket, hogy éljünk a lehetőségekkel.

Mi nem megyünk oda másokhoz, mert félünk az elutasítástól, mi nem beszélünk az érzéseinkről, mert félünk, hogy kinevetnek bennünket, és nem bízunk rá magunkat más emberre, mert félünk a fájdalomtól, ha elveszítjük.

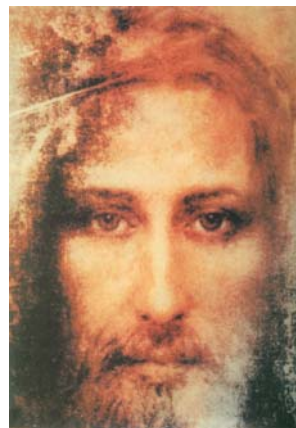
De még nincs veszve semmi. Mi még életben vagyunk. Elkezdhetjük kihasználni az előttünk álló lehetőségeket. Mi elkezdhetünk létrehozni lehetőségeket saját magunk számára.

Jézus-Júdás

A középkori Itáliában egy festő elhatározta, hogy megfesti Jézust tanítványai körében. Nem hagyatkozhatott csupán a fantáziájára, szerette volna, ha kortársaihoz is közel kerülne festménye, így igyekezett az alakokat városában élő ismert vagy kevésbé ismert, de markáns, kifejező arcú emberekről megfesteni. Alapos és körültekintő keresgélés után lassan ugyan, de szépen haladt munkájával. Nagy öröme egy kedves szép arcú, nyílt tekintetű, megnyerő külsejű ifjúban, egyik tanítványában Jézus arcát is sikerült megörökítenie. Júdásnál azonban elakadt. És hiába keresett, járta az utcákat, a kikötőket, nem lelt rá arra az arcra, amely számára is meggyőzően tükrözte volna az árulás, a kétségbeesés, a képmutatás és a pénzéhség sátáni keveredését.

A kép félbe maradt, a műterem falának támasztva várt. A festő más témákba kezdett, újból szívesen és lendületesen dolgozott.

Hosszú évek teltek el, míg egy este hazafelé menet a szűk sikátorban rongyos ruhájú, vézna testalkatú, csapzott hajú férfi állt elé alamizsnáért könyörögve. A festő kelletlenül utasította el, igyekezett kitérni előle, de a férfi erőszakosan elébe lépett, tekintete fenyegetővé vált, a szeme gyűlölettől izzott. A festő meglepődött, de ahogy belenézett a férfi arcába, mint a villám hasított belé a felismerés: megtalálta az arcot, amelyet megfestve, teljes a régen félbehagyott kép. Íme, itt áll előtte Júdás. Tárgyilagos hangon közölte a férfival kap tőle pénzt, nem is keveset, ha követi őt és megteszi, amire kéri. Az kissé vonakodva, de engedelmesen elindult a siető férfi után.



Egy szép ház kapuján belépve tágas, jól berendezett lakásba jutottak. A csavargó csodálkozva nézett körül. Csodálkozását bizonytalan zavar váltotta fel, amikor a műterembe értek. Állvány, festékek, vásznak, félbehagyott képek furcsa hatást tettek rá. Már-már ismerősként tekingetett körbe, de zavara nőttön nőtt. A festő közben előkereste félbe maradt művét, állványra helyezte, ecsetet, festéket keresgélve utasította a csavargót, hogy hova üljön, majd annak bizonytalan kétségbeesett tekintetét látva elmagyarázta neki, hogy évek óta nem talál modellt Júdás arcához. És most örül, mert végre befejezheti élete nagy művét: Jézus az apostolok körében. Mutatta a félbe maradt festményt. A férfi arcán döbbenet, szeme tágra nyílik, majd fájdalomtól eltorzul az arca, és egész testét rázza a zokogás. Mester! Hát nem ismer meg? Valamikor rólam festette Jézust...!

Békák versenye



Volt egyszer egy csoport béka, akik versenyezni akartak. Egy nagyon magas toronyba akartak feljutni. Sok néző gyűlt össze, hogy figyeljék a versenyt és biztassák a békákat. Elkezdődött a verseny, de a nézők közül senki nem hitt abban, hogy egy békának is sikerülni fog feljutni a torony csúcsára. Ilyeneket mondogattak: "Oh, de fárasztó, sosem fognak feljutni." vagy "Semmiképpen nem sikerülhet a torony túl magas." A békák kezdtek lemaradozni, egyetlen kivétellel, aki élénken kapaszkodott felfelé. A nézők továbbra is kiabáltak: "Ez

túl fárasztó, nem sikerülhet nekik!" Egyre több béka gondolta meg magát és fordult vissza, csak az az egy haladt tovább kitartóan, egyáltalán nem akarta feladni. Végül mindegyik feladta, azt az egy békát kivéve, aki hatalmas ambícióval és kitartással egyedül jutott fel a torony csúcsára.

Ezután a többi béka és a nézők is meg akarták tudni, hogyan sikerülhet neki az, amit mindannyian lehetetlennek hittek. Egy néző odament a békához és megkérdezte, hogyan volt annyi ereje, hogy feljusson a csúcsra. Ekkor derült ki, hogy a győztes béka süket volt.

Képzeld...

Képzeld azt, hogy egy folyóban úszol! A víz kéklő és élő. Az élet vize ez. Képzeld azt, hogy néha hullámokat vet a víz és sodródsz hol lassabban, hol gyorsabban! Az élet dolgai ezek.

Képzeld azt, hogy néha elfáradsz, szürke felhőkből eső áztat, és olyankor a partra kívánczol! Nehézségek ezek.

Képzeld azt, hogy egy-egy öbölben a folyó lelassul, és te megpihensz! A gondoskodás öblei ezek.

Képzeld azt, hogy partra szállsz és gazdagon nyíló, illatos rétre találsz! Száz meg száz mosoly örökké nyíló szirmai ezek.

Képzeld azt, hogy langyos szellő karjai ölelnek, s szárítják nedves ruhádat! Szerelmes kezek lágy fuvallatai ezek.

Képzeld hozzá az aranyló napot! Melegségét érzed a bőrödön és a szíved mélyén. A törődés sugarai ezek.

Képzeld azt, hogy a part mentén gyümölcsfák ontják feléd tavaszlő zöldjüket és te lombjaik alatt üldögélsz! A nyugodt pihenés árnyai ezek. Képzeld azt, hogy behunyt szemmel falevelek suttagását és fűszálak hajladozó neszt hallgatod! A csend hangjai ezek.

Képzeld azt, hogy gyümölcsöt szakítasz a fáról, és ízét kívánva beleharapsz! A mézédés nedv hegyről lezúduló kristálypatakként mossa át tikkadt torkodat. Új életerő íze ez.

Képzeld azt, hogy fűge szárnyú, röpke pillangók játszadoznak pajkosan gondolataid körül! Az öröm apró gyermekei ezek.

Képzeld azt, hogy zamatos, fűszer illatú levegőt szívsz be az orrodon,



mely felüdíti tested, lelked! A szabadság illata ez.

Képzeld azt, hogy amikor kinyitod a szemed, és az égre pillantasz, fehér felhők vattapamacsán átívelő szivárványt látsz, mely a nap sugaraitól áttetszően ezerszínűre festi folyódat!

A szeretet sokszínűsége ez.

És most képzeld azt, hogy mindez valóság!

„Megdobnak kővel...”



Egy férfi éveken keresztül gyűjtött arra, hogy megvehesse élete első autóját.

Sok munkájába és lemondásába került, de SIKERÜLT! Nagy izgalommal hajtott hazafelé, hogy a családjának megmutassa az ÁLOM autót. Útközben elhatározta, hogy beugrik a közeli barátjához és megosztja vele is örömét.

Gyorsan megállt a háza előtt és nagy lendülettel elkezdett tolatni. Ekkor hallja, hogy a kocsiján koppan egy kavics. Lefékezett, kiszállt a kocsiból, látta, hogy egy kisfiú dobta meg a kocsiját, s ezzel már meg is sérült az álomautó.

Elkezdett éktelenül kiabálni a gyerekkel: normális vagy Te? Jól elverlek, hogy elmenjen a kedved az ilyen állatságoktól! A fiúcska előbb megszeppent, majd így szólt – Nem tehettem mást, túl messze voltam, hogy a hangom meghallja. Csak így állíthattam meg, hogy ne tolasson tovább. Mozgássérült testvérem előre ment a tolószékkel, de túl gyorsan ment és felborult. Pont az Ön kocsija alá esett, így muszáj volt megdobnom, hogy megállítsam!

A férfi elszégyellte magát, felsegítette a kisfiút és visszaültette a kerekesszékekbe. Az eset után a férfi a kocsin soha nem csináltatta meg a fényezést. Az megmaradt emlékeztetőnek.

„Ha megdobnak kővel” talán azért van, hogy a figyelmünket felkeltse! Nehogy valami nagy bajt csináljunk, ha nincs időnk meghallani a jelzéseket, vagy túl elfoglaltak vagyunk, hogy figyeljünk rájuk! Néha kell, hogy „megdobjanak kővel” ahhoz is, hogy megálljunk, hogy elgondolkozzunk, mi is történik körülöttünk. Tudatában lenni annak, hogy amit tervezek, az előre visz-e engem, és segít-e másoknak?

3 asszony

Három asszony ment vízért a kútra. Nem messze onnan egy öreg üldögélt a padon, és figyelte, hogyan dicsérték az asszonyok fiaikat.

„Az én fiam – mondta az első – ügyes és fürge. Felülmúlja fürgeségben a falu bármelyik gyermekét.”

„Az én fiának – mondta a második – olyan hangja van, mint egy fülemülének. Ha énekel, mindenki csak hallgatja és bámulja őt.”

A harmadik hallgatott. „Hát te miért nem dicséred a fiad?” – kérdezte a két másik. „Nem tudom, mi miatt is dicsérhetném – válaszolta – az én fiam nem rendkívüli gyerek és nincs benne semmi különös.”



Az asszonyok megtöltötték vödreiket és elindultak hazafelé.

Az öreg lassan követte őket. Látta milyen nehezére esik az asszonyoknak, hogy a vödrüket cipeljék és nem is csodálkozott azon, hogy egy idő múlva letették terhüket, hogy egy kis levegőhöz jussanak. Ekkor szembejöttek velük fiaik.

Az első kézre állt és cigánykereket vetett. „Milyen ügyes gyerek!” – kiáltották az asszonyok. A második egy dalba kezdett, s az asszonyok meghatottan figyelték, könnyekkel a szemükben. A harmadik fiú odaszaladt anyjához, szó nélkül átvette tőle a vödröket és elindult velük hazafelé. Az asszonyok odafordultak az öreghez és megkérdezték „Mit szólsz a fiainkhoz?” – „ A fiaitokhoz? – mondta csodálkozva az öreg – én csak egyetlen fiút láttam!”

Egy Élet a kezében



Ha a gyerekek kritizálva élnek,
Megtanulják, milyen
megbélyegzettnek lenni.
Ha a gyerekek
ellenségeskedésben élnek,
Megtanulnak veszekedni.
Ha a gyerekek kicsúfolva élnek,
Megtanulnak szégyenlősnek
lenni.
Ha a gyerekek megszégyenítve
élnek,
Megtanulnak bűnösnek lenni.
Ha a gyerekek toleráns légkörben
élnek,
Megtanulnak türelmesnek lenni.
Ha a gyerekek bátorítva élnek,
Megtanulnak bizalommal élni.
Ha a gyerekek megdicsérve

élnek,
Megtanulják megbecsülve érezni magukat.
Ha a gyerekek méltóságban élnek,
Megtanulják az igazságot.
Ha a gyerekek biztonságban érzik magukat,
Megtanulnak hinni.
Ha a gyerekek hitelesen élnek,
Megtanulják, mit jelent szeretni.
Ha a gyerekek elfogadva és barátságban élnek,
Megtanulják megkeresni a szeretetet a világon.
S ami igaz a gyermekekre, az igaz mindenkire, hisz mindnyájan
gyermekek vagyunk.

"Attól függ, kinek a kezében van!"

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 3000 forintot ér. Egy kosárlabda Michael Jordan kezében kb. 290 milliót. Attól függ, kinek a kezében van. Egy baseball-labda az én kezemben kb. 1000 forintot ér.

Ugyanez Thomas McGuire kezében kb. 130 milliót. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit. Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja, akkor megnyeri a Világkupát. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy bot az én kezemben arra jó, hogy elkergessem a kutyákat.

Egy bot Mózes kezében, és kettéválasztja a hatalmas tengert. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy parittyá az én kezemben egy gyermekjáték.

Egy parittyá Dávid király kezében hatalmas fegyver. Attól függ, kinek a kezében van.

Két hal és öt kenyér az én kezemben két halas szendvics: a tízórais.

Öt kenyér és két hal Jézus kezében jóllakat ezreket. Attól függ, kinek a kezében van.

Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt. A szögek Jézus kezében megváltást hoztak az egész világnak. Attól függ, kinek a kezében van.

Ahogy már észrevehetted: „Attól függ, kinek a kezében van.”

Tehát tedd le a törődöttségedet, a félelmeidet, az aggodásaidat, a reményeidet, az álmaidat, a kapcsolataidat, a családot és az egyházadat az Isten kezébe! Hiszen tudod:

„Attól függ, kinek a kezében van.”

Hideg kezek

Hétéves kislányom télikabátjának zsebeit ürítettem ki, amikor két pár ujjatlan kesztyű akadt a kezembe. Egy-egy pár volt mindkét zsebében. Azt hittem, talán egy pár kevés, hogy melegen tartsa a kezét, megkérdeztem hát, miért hord magánál két pár kesztyűt? Azt felelte: Már régóta így csinálom anyu. Tudod, vannak gyereke, akik kesztyű nélkül jönnek iskolába és ha nálam van még egy pár, az egyiket nekik adhatom, s akkor az ő kezük sem fázik.

A tigris bajsza (koreai népmese)

Egy napon egy fiatalasszony fordult a hegyi remetéhez segítségért. Jan Oknak hívták. A remete bölcs ember hírében állott, aki értett a különféle varázsfőzetek és bájitalok elkészítéséhez. Amikor Jan Ok belépett a házába, a remete a tűzhely mellett ült és a lángokba meredve kérdezte tőle: -Mi járatban vagy? Jan Ok azt felelte:

-Ó, híres bölcs, nagy bajban vagyok! Készíts nekem bájitalt!

-No persze, bájitalt! Mindenkinek bájital kell! Meggyógyíthatunk-e egy egész világot bájitalal?

-Mester!- könyörgött Jan Ok. -Ha nem segítesz rajtam, elvesztem!

-Nos, mesélj, mi a baj?

-A férjem miatt jöttem - kezdte Jan Ok. - Ő nagyon kedves nekem. Az utóbbi három évben a háborúban harcolt. Amióta haza tért, alig szól hozzám, vagy bárki máshoz. Ha én szólok, mintha meg sem hallaná. Ha egyáltalán mond valamit, csak durvaságok jönnek ki a száján. Hiába főzök a szája íze szerint, csak félretolja az ételt és dühösen kiront a szobából.

-Az ilyesmi előfordul, miután az ifjak megtérnek a háborúból- mondta a remete. -Folytasd!

-Nincs tovább mit mondanom, Nagytudású Remete. Bájitalra van szükségem, amitől a férjem újra szeretetteljes és kedves lesz, mint régen.



-Szóval ilyen egyszerű?- kérdezte a remete. -Bájital! Rendben, gyere vissza három nap múlva, akkor megmondom neked, mi kell egy ilyen bájitalba! Három nappal később Jan Ok ismét felkereste a hegyi bölcs házát. -Utána néztem a dolognak - mondta a remete. -A bájitalt ki lehet keverni. De a leglényegesebb alkotórésze egy élő tigris bajsza. Hozz nekem egy szál

tigrisbajuszt és megadom neked, amit kívánsz.

- Egy élő tigris bajsza? Ahhoz meg hogyan jutok hozzá?

- Ha igazán fontos a bájital, megszerzed!- felelte a remete, majd elfordította a fejét, jelezve, hogy nem kíván többet mondani.

Jan Ok haza ment. Rengeteget törte a fejét, hogyan szerezhetné meg egy élő tigris bajuszszálát. Azután egy éjjel, amikor már a férje aludt, kisurrant a házból egy tál húslébe áztatott rizzsel. Addig ment, amíg el nem érte a hegyoldalnak azt a részét, ahol a tigris lakozott. Tisztes távolságra állt meg a tigris barlangjától, kinyújtott kezében tartva a rizzsel teli tálát. Szólongatta a tigrist, hogy jöjjön ki és egyék. A tigris nem jött elő.

Másnap éjjel Jan Ok újra kiment a hegyoldalra, de ezúttal egy kicsit közelebb merészkedett a tigris barlangjához. Ismét felajánlotta az ételt. Jan Ok minden éjjel megtette az utat és minden alkalommal néhány lépéssel közelebb állt meg a tigris lakhelyétől. Az állat lassanként hozzá szokott a jelenlétéhez.

Egy éjszaka Jan Ok már mindössze egy kőhajításnyira várakozott a barlangtól. A tigris elindult felé, tett néhány lépést, azután megállt. Farkasszemet néztek egymással a holdfényben. Másnap ugyanez ismétlődött, és már olyan közel voltak egymáshoz, hogy Jan Ok néhány szelíd szóval bátoríthatta a tigrist. A következő éjen a tigris figyelmesen belenézett Jan Ok szemébe, majd elfogadta a kezéből a tál ételt. Ettől kezdve az állat éjszakánként várt rá az ösvény végén. Miután evett, hagyta, hogy az asszony gyengéden megcirógassa a fejét. Csaknem hat hónap telt el azóta, hogy az asszony elkezdett kijárni a hegyoldalra. Az egyik éjjel Jan Ok így szólt, miután megsimogatta a tigris fejét:

- Ó tigris, nagylelkű állat, szükségem van egy szál bajszodra! Kérek, ne haragudj rám!

Ezzel lenyisszantott egy szálat az állat bajszából.

Az állat nem gurult dühbe, fölöslegesen aggódott az asszony. Jan Ok futva ment hazáig, markában szorongatva a tigrisbajuszt.

Másnap reggel felkereste a remetét.

-Ó, bölcs remete- kiáltotta-, megszerztem! Megvan a tigris bajsza! Most már elkészítheted nekem a bájitalt, amit ígértél, hogy a férjem megint szerettellejes és kedves legyen!

A remete elvette tőle a tigrisbajuszt és gondosan megvizsgálta.

Elégedetten állapította meg, hogy valóban tigristől származik, majd előre hajolt és bedobta a kandallóban pattogó tűzbe.

-Jaj, uram!- kiáltotta rémülten az asszony. -Mit tettél?!

-Mond el, hogyan szerezted!- parancsolt rá a remete.

-Minden éjjel kimentem a hegyoldalba egy tál étellel. Először messze álltam meg a tigris barlangjától, majd minden éjszaka egy kicsit közelebb merészkedtem, ahogy az állat egyre jobban megbízott bennem. Lány hangon, békítőleg beszéltem hozzá, hogy megértse, nem akarok neki rosszat. Türelmes voltam. Minden éjjel vittem neki ételt, bár

tudtam, nem fogadja el. Nem adtam fel. Újra és újra elmentem hozzá. Sosem beszéltem vele gorombán. Aztán egy éjjel tett felém néhány lépést. Majd eljutottunk odáig, hogy már várt rám az ösvény végén, és kinyújtott kezemből megette az ételt, amit vittem neki. Megsimogattam a fejét, mire jólesően morgott. Csak ezután nyisszantottam le a bajszát. -Bizony, bizony- mondta a remete. -Megszelídítetted a tigris, elnyerted a bizalmát és a szeretetét.

-De te a tűzbe dobtad a bajuszsálát. Minden igyekezetem hiába való volt!- kiabálta Jan Ok.

-Nem hiszem, hogy hiába való volt az igyekezeted- mondta a remete. - Mond csak, gonoszabb-e egy ember egy tigrisnél? Kevésbé hat-e rá a kedvesség, a megértés? Ha nyájassággal és türelemmel meg tudad szerezni egy vérszomjas ragadozó szeretetét és bizalmát, biztosan meg tudod szerezni ugyanígy a férjedét is.

Jan Ok szótlánul állt egy pillanatig, majd elindult hazafelé és útközben meghányta-vetette magában az igazságot, amit a hegyi remete házában megtudott.

A két favágó



Az erdőben egymás mellett dolgozott két favágó. A fák törzseinek hatalmas volt az átmérője. Sokat kellett dolgozni a fakitermeléssel. Mindketten egyformán jól kezelték a fejszét, de a munkamódszerük nem egyezett: az első kitartó munkával vágta a fába fejszéjét, egyiket a másik után. Ritkán és akkor is csak rövid szünetet tartott. A másik favágó óránként hosszabb pihenőre megpihent. Naplementekor az első favágó csak a munka felét végezte el. Izzadtan és fáradtan tette le a szerszámot, szinte teljesen kimerült.

A második, szinte hihetetlen, de befejezte a munkát.

Egyszerre kezdték a favágást és a fák is nagyjából egyformák voltak. Az első favágó nem hitt a szemeinek.

- Nem értem a dolgot - mondta. - Minden órában kiadós pihenőt tartottál és mégis előbbre vagy.

- Igen, láttad, hogy minden órában megálltam pihenni. Amit viszont nem láttál, az az volt, hogy a szünetet arra is felhasználtam, hogy megélezzem a fejszemet - mondta a másik favágó.

Tulajdonképpen hálás vagyok...

- A feleségemért, aki panaszkodik esténként, mert így az estét velem tölti itthon, és nem valaki mással.

- A lányoméért, aki azért panaszkodik, hogy mosogatnia kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon van és nem az utcán kóborol.

- Az adókért, amelyeket ki kell fizessek, mert azt jelenti, hogy alkalmazott vagyok, van munkahelyem.

- A takarításért egy buli után, mert azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem egy estét.

- A ruhákért, amelyek egy kicsit szűkek, mert van elég enivalóm.

- Az árnyékomért, mert kint lehetek a napfényben.

- Hogy nyírhatom a fűvet, pucolhatom az ablakot, javíthatom a csatornát, mert azt jelenti, hogy van házam.

- A parkoló helyért a parkoló legmesszibb pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok járni és még autóm is van.

- A nagy fűtés számláért, mert ez azt jelenti, hogy melegben voltam.

- Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert azt jelenti, hogy hallok.

- A mosni- meg vasalnivalóért, mert azt jelenti, hogy van ruhám.

- Az esti fáradtságért és izomlázért, mert azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.

- Hogy meghallom hajnalban az óra csengetését, mert azt jelenti, hogy élek.

- És végül a sok bugyuta e-mailért, amit kapok, mert azt jelenti, hogy van családom és sok barátom, akik szeretnek engem és gondolnak rám.



Levél Jézustól



Emlékszel-e még...
mikor voltál
utoljára itt velem?
Itt csöndben, rám
figyelve? Mikor
szakítottál időt
arra, hogy velem
legyél, csak
velem?! Gondolsz
néha arra, hogy
szeretlek?
Szeretlek, mert
enyém vagy,
szeretlek, mert én
teremtettelek.

Azért teremtettelek, mert szeretlek és mindig is szerettelek. Szeretetem teremtménye vagy! Benne voltál terveimben, hogy része legyél a világnak. Öröktől fogva benne voltál a szeretetemben, hogy a világnak része lehessen benned. Akartam, hogy legyél és akarom, hogy az legyél, akinek akartalak. Nem kérdem ki vagy, milyen vagy.

Ismerlek téged. Ismerlek és elfogadlak olyannak, amilyen vagy. Ha sántítasz, nem kívánom tőled, hogy táncolj. A mankóiddal együtt is bejöhetsz hozzám. Ha táplálékra van szükséged, adok neked. Ha vigaszra vágyakozol, nálam megtalálod. Nem darabollak szét részeidre, hogy megismerjelek. Nem szavaid és tetteid alapján ítélek meg. Én, a szívek, vesék vizsgálója ismerem legtitkosabb gondolataidat is. Ismerem vágyaidat, szándékaidat. Én nem a külső alapján ítélek. Én magadhoz mérlek, nem másokhoz. Én nem utállak a bűneid miatt. Én a bűneidet utálok, és a bűneidről csak általam szabadulhatsz meg. Csak szólj, és én megbocsátok neked, csak kérd, és újra tiszta lappal indulhatsz előttem. Én azt akarom, hogy örülj, hogy boldog légy! Mert én örülök neked, és meg akarom osztani veled az örömeimet! Én azt akarom, hogy tudj nevetni, hogy mindig vidám legyél. Én azt akarom, hogy észre vedd: az élet szép és élni jó!

Azt akarom, hogy színt vigyél mások életébe is, hogy az emberek megtanuljanak kacagni tőled, hogy felszabadult lehess. Azt akarom, hogy az enyém lehess, hogy kifoszthassalak. Nem azért, hogy kifoszsanak, hogy semmid se legyen, hanem, hogy én legyek mindened, hogy egészen betölthesselek, hogy átjárjalak, s hogy szeretetem a tied legyen.

Jól tudom életed tele van gondokkal, nehézségekkel.

NE FÉLJ, nem kell félned, én veled vagyok. Én a tied vagyok, egészen neked adtam magam. Aki fél, az nem talál meg engem. A félelem elfordít tőlem. A félelem meggátol abban, hogy szeretni tudj. Aki fél, az nem tud igazán szeretni. A félelemtől kell félned. Én a tied vagyok, és ez elég neked. Az én kegyelmem elég neked, és én betöltelek. Hogyan magyarázzam meg neked: én mindig veled vagyok. Akkor is, ha úgy érzed, mindenki elhagyott, akkor is, ha azt mondod, nincs szükséged rám. Én melletted állok és várom, hogy figyelj, FIGYELJ RÁM!

Nem kényszerítelek, csendben szólongatlak, s ha rám figyelsz, meghallod hangomat. A neveden szólítalak, az igazin, amelyet én adtam neked. Csak akkor hallod meg a hangomat, ha ismered a nevedet, ha tudod, hogy fontos vagy nekem. Fontos vagy nekem, mert szeretlek. Nélkülem semmi vagy, nincs életed, nincsenek lehetőségeid. Nélkülem nincs meg az újrakezdés lehetősége. Ha egyedül akarod járni az utadat, megteheted. Elfordulhatsz tőlem. Ha nem akarsz látni, becsukhatod szemeidet, ha nem akarsz hallani, befoghatod füleidet. Ha nem akarsz emlékezni rám, megfeledkezhetsz rólam. De nélkülem az életed olyan, mint a fáról lehullott levél: a legelső szél elsodorja. Mint az olaj nélküli mécses: hiába akar lobogni, csak a kanóc ég el füstölögve. De én nem oltom ki a pislákoló mécses, és a megtört nádszálat sem töröm össze: én semmire sem kényszerítelek, mert szeretlek. És ha néha vádolsz, gyűlölsz, én akkor is szeretlek! A kudarcaidban is ott vagyok veled, mert önmagadban semmi vagy, de én a kudarcaidban is szeretlek. Olyan könnyen megfeledkezel rólam: a barátok, a munka, a szórakozás vagy a mindennapi robot leköti figyelmedet. Csak ha nagy a baj, ha szorít az idő, akkor jutok eszedbe. Akkor jössz: de én mindig várlak. Szüntelenül, mert egészen neked adtam magamat.

Minden beteljesedett, mert Atyám, az örök Atya így akarta. Jöjj velem, ne szégyelld, hogy veled vagyok! Talán nem érted, hogy miért tettem mindezt: miért volt szükség a Betlehemre, a Golgotára, miért a szalma, a jászol, az ostor és az „áldozat”, a kereszt... Nem baj, ne törd a fejedet rajta túlságosan... ne akarj mindent egyszerre megérteni! Ha tudsz szeretni, láthatod: a szeretet áldozatot követel, önfeláldozást! Én téged végtelenül SZERETLEK.

A szeretet szabadító



Volt egyszer egy király és annak két lánya. Nagyon szépek voltak és rendkívül eszesek, de titokzatos betegségekben szenvedtek. Karjuk és lábuk fokozatosan elgyengült, ugyanakkor látásuk és hallásuk is csökkent. Serdülőkorukra már csak néhány lépést tudtak tenni és a kanalat is nehezen emelték a szájukhoz; látásuk csak arra volt elegendő, hogy a tükörbe nézzenek és csak azt hallották meg, amit a fülükbe ordítottak. Sok orvos megpróbálkozott minden tudományával, de egyik sem tudta legyőzni a betegséget.



Egyik nap egy öregember érkezett az udvarba, akiről az a hír járta, hogy ismeri az élet titkát. A királyi udvar apraja-nagyja arra kérte, segítsen a hercegkisasszonyokon. Az öreg megsajnálta a lányokat. Mindegyiküknek adott egy vessző- kosarat csukott fedéllel és azt mondta:
– Fogjátok, vigyázzatok rájuk és meg fogtok gyógyulni.

A hercegkisasszonyok örömmel és várankozással telve felemelték a fedelet, de benne olyasmit láttak, ami borzalommal töltötte el őket. Mind a két kosárban egy betegségtől meggyötört gyermek feküdt, még náluk is nyomorultabb és szenvedőbb. Az idősebbik gyorsan visszacsukta a kosár fedelét és dühében az ablakon keresztül a folyóba dobta. Húga úgy érezte, hogy valami új érzés tölti el szívét. Bár minden mozdulat fájdalmat okozott, karjába vette a gyermeket és ringatni kezdte. Attól a perctől kezdve a hercegkisasszony nem gondolt másra, mint a gyermek ápolására. Virrasztott vele éjjel, figyelt a legkisebb javulásra is, szeretettel segített neki mindenben. Így betegsége lassanként kezdett múlni. Majdnem hét évvel később, valami hihetetlen dolog történt.

Egy reggelen a hercegkisasszony örömköltést hallott és a gyermek szobájába sietett. Kis betege helyett egy fiatal, egészséges és életerős herceget talált. A herceg rámosolygott és így szólt:
– Én voltam a gyermek. Varázslat sújtott, de a szereteted megszabadított. Most én segítek rajtad.

Egy italt adott a lánynak. Elég volt egy korty, és a lány teljesen egészségesnek érezte magát. A hálás leány egy szívességet kért:

– Engedd, hogy egy kortyinyit ebből az orvosságból elvigyek a nővéremnek, hogy ő is meggyógyuljon.

– A nővéredben nincs igazi részvét, az ital nem segíthet rajta– válaszolta a herceg.

Ennek ellenére a hercegekisasszony a nővéréhez sietett, aki már béna volt. Ajkához emelte az italt, de rögtön kiköpte és dühösen kiáltotta:

– Meg akarsz mérgezni?

A herceg és a kisebbik leány természetesen összeházasodott és boldogan, elégedetten éltek.

Az elveszett vasárnap

Az egyik vidéki újságban ezt a különös hirdetést tette közzé valaki:

„Elvesztettem a vasárnapomat, minden útbaigazításért, mely segít megtalálni, jutalmat fizetek.” dr. Majer

Dr. Majer egy régi, de előkelő házban lakott a város szélén. Orvos volt, de már jól megérdemelt nyugdíját élvezte. A következő napokban annyi látogatója jött az orvosnak, hogy az öreg házvezetőnő nem győzött ajtót nyitni. Ennyi vendég még sohasem fordult meg a doktor házában. Először a rendőrfőnök érkezett és jegyzőkönyvet akart felvenni az elveszett dolgokról, az eltűnés körülményeiről. De az orvos így válaszolt:

– Mióta elvesztettem a vasárnapot, azt sem tudom már, hogy milyen volt. Gyermekkoromban még megvolt. Édesanyám gondoskodott róla, hogy el ne veszítsem. Mindössze 16 éves voltam, mikor ő meghalt. Talán



minden ezzel van összefüggésben.

Nemsokára megérkezett a vendéglős.

– Mivel a vasárnap igen jelentős mértékben attól függ, hogy mit eszik az ember, legyen szabad följánlani szolgálataimat.

Az orvosnak azonban nem volt hiánya ennyivalóban. Házvezetőnője igen jól főzött.

Hétfőn reggel eljött egy bútorgyáros és lelkesen beszélt a legújabb, kényelmes ágyakról, amelyben oly jól lehet vasárnap pihenni. Ezáltal minden hétköznap szinte vasárnapra változhat. Az orvos azonban neki is udvariasan nemet mondott. Ő nem szeret lustálkodni és nincs semmi baja az alvással. Egyébként is a vasárnap még nem lesz vasárnap azáltal, hogy jól alszik az ember.

Hamarosan jelentkezett egy ruhaüzlet vezetője. Mivel a szép ruha megváltoztatja az embert, azt gondolom, hogy a vasárnap attól is függ, hogy milyen ruhába öltözködünk. Az orvos őt is leintette. Van elég ruhám, életem végéig el vagyok látva.

Egy utazótársaság ügynöke különféle utazásokat ajánlott az orvosnak. A természet szépsége, ünnepi hangulata bizonyára segít megtalálni az elveszett vasárnapot.

Így jöttek szinte körmenetben mindazok, akik hajlandók voltak, persze jó pénzért, megkeresni az elveszett vasárnapot. Ajánlásukra azonban az orvos nemmel válaszolt.

Késő este, egy idős pap, aki sokáig működött a misszióban, kereste fel a doktort.

– Igen megkapott az újságban megjelent hirdetése – mondotta a lelkipásztor. Messze Afrikában én is igen sokat gondolkoztam ezen a problémán. Az orvos elbeszélte a papnak, kik keresték fel a nap folyamán

– Én hosszú évekig éltem a négerek között, akik csak két ünnepet ismertek: egy tavaszi és egy aratási ünnepet a nagy Szellem tiszteletére

– válaszolta a misszionárius atya. Ennek ellenére ezek a feketék tisztában voltak az ünnep, a vasárnap lényegével, jobban, mint mi keresztények. Tőlük hallottam ezt az érdekes történetet is. Ha megengedi doktor úr, talán elmesélem. Az állatok megirigyelték egyszer, hogy az embereknek ünnepnapjuk is van. Összegyűltek tehát és arról vitakoztak, hogy mi is az az ünnep? Mi tesz egy napot ünneppé? Az egyik azt mondta: a sok evés. A másik: a szép ruha. A harmadik: a pihenés. Mindezt ők is megkapták a nagy Szellemtől és még sincs ünnepük.

– Ezt szóról szóra én is átéltem a mai napon, szólt közbe a doktor. Hasonló ajánlatokkal jöttek hozzám is az emberek.

– Igen, igen, válaszolta a pap, de engedje meg, hogy befejezzem a tanulságos mesét. Mikor a négerek meghallották, miről tanácskoznak az állatok, nagyot nevettek és azt mondták: hogyan lehetne ünnepe annak, aki nem tud a nagy Szellemmel beszélni?

Hiába rendez valaki fényes lakomát, hiába hív vendégeket, ez még nem teszi ünneppé a hétköznapot. Ünnepe csak annak van, aki meg tudja hívni a nagy Szellemet.

– No látjátok – mondtam a négereknek, én éppen azért jöttem hozzátok. Megtanítalak titeket Istennel beszélni és meghívom Öt asztalotokhoz.

Ezek után még sokat beszélt egymással az öreg doktor és a lelkipásztor. Annyi azonban bizonyos, hogy ettől kezdve rendszeresen járt szentmisére az orvos. Sokan talán mosolyogtak ezért és megjegyezték: nézzétek, milyen maradi ez az öreg orvos! A doktor azonban nem törődött velük. Tudta, hogy mit csinál.

Áldás forrása a kereszt. Győzelem a keresztben



Miért van betegség, szenvedés, halál? Ez a kérdés minden ember életében felmerül. Az Ószövetség a betegséget Isten büntetésének tartotta. Sajnos, ez a büntető istenről alkotott kép még ma is sokakban él. Pedig Isten, szerető mennyei Atyánk Krisztusban olyan Istenembert küldött a földre, Aki a mi betegségünket viselte, a mi fájdalmaink neheztedek rá, a mi bűneinkért szúrták át és az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. (vö. Izajás 53,4-5)

A szenvedés nem büntetés,

hanem részesedés Jézus Krisztus megváltó szenvedéséből.

Hogyan élem ezt meg?

Úgy tekintek betegségemre, hogy kaptam egy szálkát, egy kis darabot Jézus Krisztus keresztjéből. Nekem ezt kell vinni. Én erre a keresztre mondok igent, és hiszem, hogyha a keresztemet átölelve Jézussal

viszem, akkor ebből is áldás, gyümölcs fakad. A szenvedés végső soron mindig misztérium marad. Ezt a titkot egészen nem tudjuk megfejteni. Jézus nem magyarázta meg, hanem igent mondott rá, szeretettel elfogadta, szenvedett, egészen a kereszthalálig.

Én is a megfeszített Jézusra nézek a szenvedés óráiban és a kereszten függő, tehetetlen, néma Jézus nekem szól, tanít, bátorít, vigasztal, békét ad a szívembe.

Arra gondolok, amikor tehetetlenül fekszem ágyamon, és szeretnék dolgozni, mozogni, hogy Jézust a kereszten szögek tartják fogva, én pedig kényelmes fekhelyen vagyok. Engem, ha szükséges orvosok, ápolók törődése vesz körül, Őt gúnyolódó tömeg kísérte.

Jézusra szögezett tekintetem minden megpróbáltatásban életető, békét adó erőforrás. Vele biztonságban vagyok, ha ébren vagyok, ha alszom. Őt átölelve nem félek, ha műtét előtt állok-jövöm, sorsom szerető, gondviselő Istenem kezében van.

II. János Pál pápa mondta: „A hívő ember tudja, hogy szenvedésével sajátos kincs birtokába jutott, amivel Isten kegyelmi rendjében másoknak is hasznára van, hogy türelemmel viselt szenvedését felajánlhatja azokért, akik kedvesek a szívének. Megnyerheti számukra Isten irgalmát.”

Szent Pál apostol úgy tekintett a megpróbáltatásaira, mint amelyek kiegészítik Krisztus szenvedését. A betegséget Isten felhasználhatja arra is, hogy ezen keresztül lépjen be egy ember életébe, kerüljön vele egyre szorosabb kapcsolatba, hogy őt is megmentse, és Önmagát neki ajándékozhasssa.

Egy börtönmissziós látogatáson mondta egy elítélt: - Évek óta romlik a látásom. Lehet, hogy megvakulok, de nem bánom, mert most találtam meg Jézust.- Ez az ember mosolygott, megköszönte betegségét, mert az igazi kincset, az igazgyöngyöt, a legnagyobbat, Jézust, a betegségében, a börtönben megtalálta. Ez Jézus Krisztus diadala a betegség, a bűn felett.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy hálát adjak Istennek azokért az orvosokért, és egészségügyi dolgozókért, akikkel életem folyamán kapcsolatba kerültem. Életükre, munkájukra Isten áldását kérem.

Imrik Zoltánné

Virágcserep

Egyszer régen élt egy bölcs és boldog király. Egy bánata volt csupán: hogy nem születtek gyermekei. Sokat törte a fejét, hogyan segíthetne magán, míg egyszer remek ötlete támadt:

"Kiválasztom az ország legbecsületesebb gyermekét és örökbe fogadom."

Nyomban megparancsolta a szolgáinak, hogy minden gyermeknek adjanak virágmagvakat, és kihirdette:
- Aki ezekből a magvakból a legszebb virágokat neveli, azt fiammá vagy lányommá fogadom!



A gyerekek buzgón nekiláttak

az ültetésnek, öntözésnek, hiszen mindannyian szerettek volna a bölcs király fogadott gyermekeként élni. Szon Il is szorgalmasan öntözte a magvakat, de hiába teltek a hetek, bizony semmi eredmény nem mutatkozott: a magvak csak nem akartak kicsírázni.

"Milyen különös" - álmélkodott Szon Il, s végül az édesanyjához fordult segítségért.

- Mi lehet az oka, hogy nem csíráznak ki a magvaim? - kérdezte.

- Talán másik földbe kellene átültetned őket - tanácsolta anyja.

Szon Il átültette a magvakat, de ott sem indultak fejlődésnek.

Hamarosan felvirradt a nap, amikor a királynak meg kellett tekintenie a virágokat. Díszbe öltözött az egész város, a sok-sok gyerek meg az utcára tódult, és szorongatták a szebbnél szebb virágokat. A király sorra elhaladt előttük, de bizony egy szikrányi öröm se látszott az arcán.

Az egyik ház előtt azonban megpillantotta a pityergő Szon Ilt, aki üres virágcsereppel álldogált az utcán. Halvány mosoly derült föl a király arcán, és maga elé hívatta a kisleányt:

- Hát te meg mit állsz itt ilyen búsan ezzel az üres virágcsereppel? - kérdezte tőle.

Szon Il hüppögve mesélte el, hogyan ültette el a magvakat, hogyan öntözte, gondozta, de azok mégsem indultak fejlődésnek. A király ennek hallatára karjába kapta Szon Ilt, és boldogan kiáltotta:

- Ez az én becsületes kisleányom!

Az emberek értetlenül nézték, mi történik, és egyikük lármázni kezdett:
- Miért fogadod örökbe ezt a fiút az üres virágcséppel?

A király ekkor így szólt:

- Minden virágmag, amit a gyermekeknek kiosztottam, főtt mag volt. Egy sem csírázhatott ki közülük.

Az emberek erre helyeslően bólogattak, a gyermekek pedig, akik a pompás virágokat szorongatták, igencsak elszégyellték magukat, hiszen valamennyien más magvakat ültettek el.

Csodálatos üveggolyók



A fiú egyik délután találkozott a varázsló hírében álló öregemberrel. Az öreg persze nem volt igazán varázsló, de kétségtelenül nagyon ügyes volt kora ellenére, s különösen érdekes játékot tudott kitalálni a gyerekek és fiatalok számára.

-Hoztam neked egy kitűnő játékot- mondta az öreg a fiúnak-nagyon szép és könnyen meg lehet tanulni. Csak színes üveggolyók kellene hozzá és ügyesség.

A fiú kíváncsian nézte az öreg tenyerében fekvő golyókat és ugyancsak csodálkozott, az előbbi szavakon, mert az üveggolyók üveg színűek voltak és nem színesek.
-De hiszen ezek átlátszó üveggolyók és nem színesek- jegyezte meg mindjárt a fiú.

-Kezdjük a játékot, s meglátod, milyen csodálatos golyók ezek.

A játék lényege az, hogy én sorjában dobom a golyókat, s te nem tartod egy percig sem a tenyeredben, hanem azonnal visszadobod nekem. Meglátod, mikor a levegőben repülnek a golyók, hogy fognak csillogni a napfényben, mindegyik más-más színben.

Az öreg minden üveggolyónak nevet adott, az egyik volt az Öröm, a

másik a Munka, a harmadik a Szenvedés és így tovább...

Az elsőt odadobta a fiúnak, s az mindjárt vissza is hajította.

Sorjában fölragyogtak mind a levegőben, mintha színes fény világította volna meg mindegyiket. Nagyon szép játék volt. Igen ám, de egyszer csak eszébe jutott a fiúnak mi lenne, ha a legszebbet megtartaná magának. S mikor az Öröm golyója hozzá érkezett, szorosán tenyerébe szorította, s nem dobta vissza az öregnek. Izgalmában elfelejtette a következőt golyót elkapni, és az csörömpölve a földre hullott. Mondanom sem kell, hogy darabokra tört.

A fiú akkor vette észre, hogy a tenyerében tartott golyót agyonszorította, a golyó elhasadt és felsebezte kezét. Közben azonban érkeztek az üveggolyók az öregtől, és egyik a másik után a földre hullott. Az öregember nagyon elszomorodott:

-Elrontottad a játékot, mert mindig csak magadra gondolsz. Figyelj a játszótársadra is!

Az öreg ekkor odament a fiúhoz, összeszedte a törött üvegdarabokat, melyek kivéreztek tenyerét.

-Látod mit csináltál? De kezdjük újra, új golyókkal- mondta a fiúnak. Előszedte a tartalék üveggolyókat a zsebéből és újra kezdődött ez a csodálatos játék.

A fiú szorgalmasan mindegyiket visszadobta öreg játszótársának, s néhány perc múlva mintha varázslatos, színes pillangók röpködtek volna a mezőn, tele volt az ég és föld az ÖRÖM, a MUNKÁ, a SZENVEDÉS, a SZORGALOM, a VIGASZTALÁS és a REMÉNY színeivel.

A sziget

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el a szeretet mellett. A szeretet megszólította:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

- Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?

- Nem Szeretet, nem tudlak elvinni! - Válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!



Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

- Oh Szeretet!- mondta a Bánat- Én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta szeretet kérését. Hirtelen megszólalt egy hang:

- Gyere Szeretet, én elviszlek téged!

Aki megszólalt, egy öregember volt. Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

- Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?

- Az Idő volt- mondta a Tudás.

- Az Idő?- kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt: - Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben Szeretet!

A három kiásott kút

Volt egyszer egy ember. Elhatározta, hogy kutat fúr. Ásott tíz métert, de nem talált vizet. Csalódottan abbahagyta az ásást és más, alkalmasabbnak látszó helyet keresett. Megtalálta, és tizenöt méter mélységbe fúrt le. A talaj a nedvességnek semmi nyomát nem mutatta. Az ember ekkor más helyre ment és még mélyebbre ásott, mint az előző két alkalommal. De így sem talált vizet. Csalódottan és kimerülve abbahagyta a vállalkozást. Összeadva a három kiásott kutat, majdnem ötven méter mélyre hatolt le. Ha egy kicsit türelmesebb, ugyanakkora energiával és fáradtsággal, csak egy kicsivel több erőfeszítéssel már az első alkalommal vizet talált volna.

A kőfaragó

Volt egyszer egy kőfaragó, aki mindig elégedetlen volt magával és az életével. Egy szép napon, amikor mendegélt, elhaladt egy gazdag kereskedő háza előtt. Benézett a nyitott kapun és látta, hogy odabent csak úgy nyüzsögnek az előkelőbbnél előkelőbb látogatók. „Milyen hatalmas is lehet egy ilyen kereskedő!” – gondolta a kőfaragó. Elfogta az irigység, és azt kívánta, bárcsak ő is ilyen gazdag lehetne. Akkor bezegg nem kellene szegény kőfaragó módjára tengetnie az életét. Legnagyobb ámulatára egyszerre gazdag kereskedővé változott. Nagyobb pompa vette körül, amit valaha álmodni mert volna. Irigyelte és gyűlölte is mindenki, aki nála szegényebb volt. Egyszerre csak pompás gyaloghintót vittek el háza előtt, a gyaloghintóban magas rangú hivatalnok terpeszkedett, körülötte szolgák hada és gongot ütő katonák. A leggazdagabb ember is mély meghajlással hódolt a menet előtt. „Milyen hatalmas ez a hivatalnok” – gondolta. „Bárcsak magas rangú hivatalnok lehetnék!”

Ezután magas rangú hivatalnokká változott. Mindenhová dúsan hímezett gyaloghintón cipelték, és a nép reszketett tőle és gyűlölte és földig hajolt előtte, amerre csak járt. A nyári nap forrón tűzött és a hivatalnok iszonyúan kényelmetlennek érezte a fülledt gyaloghintót. Kinézett. A nap fenségesen ragyogott az égen és tudomást sem vett a hivatalnok létezéséről. „Milyen hatalmas a nap!” – gondolta. „Bárcsak nap lehetnék!”

Ezután nappá változott, mindenkire pokoli erővel sütött, kiégette a mezőket, és a földművesek átkot szórtak rá. Ám egyszer csak nagy fekete felhő kerekedett, és odafurakodott a nap és földműves közé, így a

nap sokat veszített erejéből. „Milyen hatalmas az a viharfelhő!” – gondolta. „Bárcsak viharfelhő lehetnék!”

Ezután hatalmas felhővé változott, elárasztotta a mezőket és a falvakat, mindenki kétségbeesésére. Hamarosan azonban úgy érezte, hogy valami nagy erővel tolja. A szél volt az. „Milyen hatalmas a szél!” – gondolta. „Bárcsak szél lehetnék!”

Ezután széllé változott, lefújta a cserepeket a háztetőkről, kicsavarta tövestől a fákat, és mindenki gyűlölte őt és félt tőle, amerre csak elszívított. Hanem egyszerre csak nekirohant valaminek, amit bárhogyan igyekezett is elfújni, csak állt rendületlenül. Hatalmas szikla volt az.

„Milyen hatalmas ez a szikla!” – gondolta. „Bárcsak szikla lehetnék!” Ezután kősziklává változott, hatalmasabb volt mindenkinél a világon. Ahogy ott állt, egyszer csak kopácsolást hall, egy kalapács hangját és érezte, hogy farigcsálják az oldalát. „Ki lehet hatalmasabb nálam, a sziklánál? – kérdi. Letekintett, és mélyen maga alatt meglátott egy kőfaragót.

A szív



Egy nap a szívsebész, azt mondta az operálandó kislánknak...

- Holnap reggel - kezdte a sebész - Ki fogom nyitni a szívedet.

- Ott fogod találni Jézust - vágott közbe a fiú.

A sebész bosszankodva felnézett.

- Fel fogom vágni a szívedet, - folytatta - hogy lássam, mennyi károsodás történt.

- De amikor felnyitod a szívemet, Jézust fogod ott találni - mondta a fiú.

A sebész a szülőkre tekintett,

akik csendben ültek.

- Miután látom, hogy mennyi károsodás történt, vissza fogom varrni a szívedet és a mellkasodat, és eltervezem, mi a következő lépés.

- De ott fogod találni Jézust a szívemben.

A Biblia azt mondja, hogy Ő ott él. Minden zsoltár azt zengi, hogy Ő ott él. Ott fogod találni Őt az én szívemben.

A sebésznek elege volt.

- Majd megmondom neked, mit fogok találni a szívedben, sérült izmokat, gyenge vérellátást, és elvékonyodott érfalakat fogok találni. Ez után el fogom tervezni, hogy tudlak meggyógyítani.

- Jézust is ott fogod találni, Ő ott él- mondta a fiú.

A sebész elment.

Leült az irodájában, és magnószalagra vette a műtéttel kapcsolatos megjegyzéseit, gondolatait: sérült főütőér, sérült tüdőbe vezető erek, elterjedt izomsorvadás. Nincs remény a szívatültetésre, nincs remény a gyógyításra, kezelésre.

Terápia: fájdalomcsillapítók, és ágyban fekvődni.

Prognózis: - itt kis szünetet tartott - egy éven belül halál.

Megállította a magnót, de még volt mit mondania.

- Miért? - kérdezte hangosan. Miért tetted ezt? Te juttattad őt ide! Te okoztad neki ezt a gyötrelmet, és Te kárhoztattad őt korai halálra! Miért? Az Úr így válaszolt:

- A fiú az Én bárányom, nem terveztem, hogy sokáig a te nyájadhoz tartozzon, mert ő az én nyájamnak tagja, és az lesz örökké. Itt az én nyájamban nem lesz fájdalom, olyan jólétben lesz része, amit te el sem tudsz képzelni. Szülei egy napon találkozni fognak vele és ők is megismerik a békességet és az én Nyájam gyarapodni fog.

A sebész forró könnyeket hullajtott, de ingerültsége meg ennél is hevesebb volt.

- Te teremtetted ezt a fiút, Te teremtetted ezt a szívet!

Meg fog halni hónapokon belül. Miért?

Az Úr válaszolt:

- A fiú az Én bárányom, vissza fog térni az én nyájamhoz, amint elvégezte küldetését. Én nem azért küldtem az én bárányomat a nyájadba, hogy elveszítsem, hanem azért, hogy egy másik elveszett bárányt megmentsen. A sebésznek potyogtak a könnyei.

A sebész odaült a fiú ágya szélére. A szülők vele szemben ültek. A fiú felébredt és suttogva kérdezte:

- Kinyitottad a szívemet???

- Igen - mondta a sebész.

- Mit találtál? - kérdezte a fiú.

- Megtaláltam Jézust - felelte az orvos.

Ördög és angyal



Nagy tanácskozás folyt a mennyországban. Valamennyi fehérszárnyas angyal együtt volt. A Jó Isten így szólt hozzájuk:
– A pokol leggonoszabb ördögét kell megmenteni. Ki vállalkozik rá közületek? A kis angyalok szolgálatkészén így feleltek:
– Én is! Én is! Én is! – Csakhogy nem olyan egyszerű a dolog – folytatta a jó Isten – Aki vállalkozik, és nem képes megjavítani az ördögöt, annak vele együtt a pokolba kell süllyednie. Erre azonnal visszahúzódtak az angyalok.
– Azt már nem – kiáltották – Ilyen nagy dologra nem vállalkozunk. – Senki sincsen közületek, aki mégis

meg merné próbálni? – kérdezte az Isten.

Ekkor előlépett egy selymes fürtű, liliumfehér ruhába öltözött szépséges kis angyalka és így szólt: – Én vállalom!

A jó Isten szeretettel megsimogatta és csak annyit mondott: – Menj hát! A pokol leggonoszabb ördöge éppen egy fiúval verekedett. Úgy tépázta szegény gyereket, hogy az keservesen sírt-rítt. Az angyalka, aki épp akkor szállt le a mennyországból, oda állt a fiú elé, hogy megvédje őt. Nosza, több sem kellett az ördögnek.

Haragosan rákiáltott: – Elmenj innét, mert mindjárt rád kerül a sor!

– Üss inkább engem, csak ezt a szegény fiút ne bánts! –

– Azt éppen megkaphatod – felelte az ördög. Elengedte a fiút, és az angyalt kezdte ütlegelni. Mikor látta, hogy hagyja magát, türelmetlenül rászólt:

– Ugyan miért nem sírsz már, talán bizony nem érzed eléggé?

– Azért nem sírok, mert nem akarom, hogy a jó Isten meghallja a sírásomat, és téged megbüntessen. – felelte az angyal. Az ördög erre elengedte és nem verte tovább.

Nagy csoport fiút pillantottak meg, akik a mezőn játszadoztak.

– Meglásd milyen ijedten fognak szétrebbenni. – mondta az ördög és köveket hajigált feléjük. Az angyal erre eléje állt, úgy hogy a kövek mind őt érték el. Egészen véres lett a ruhája.

– De buta vagy – bosszankodott az ördög. – talán bizony nem fájnak neked az ütések? Miért nem engeded, hogy őket érék a kövek?

– Én azért vagyok itt, hogy mindenkinek a fájdmát átvegyem – felelte szelíden az angyal. Az ördög erre fölhagyott a kódobálással. Csakhogy most egy szépséges rózsatövet pillantott meg, hát neki akart esni, hogy letépje az épp hasadni készülő bimbócskát. Az angyal megint eléje állt.

– Inkább a szárnyaimat tépd ki – könnyögött neki.

– Hogyan röpülsz akkor vissza a mennyországba?

A kis angyalka bánatosan nézett reá.

– Ha te nem javulsz meg, nekem nincsen helyem többé a mennyországban. Ez esetben én is a pokolba kerülök veled.

A gonosz ördög nevetett. – Gyere, csak gyere! És magával vonszolta.

Egyszerre óriási szélvihar támadt. A fák, bokrok csakúgy hajladoztak.

Villámlás, mennydörgés rázta

meg az eget. Zuhogott az eső. Az angyal a testével védte meg az ördögöt az eső elől. Az ördög csodálkozott ezen.

– Miért nem véded inkább önmagadat? Hiszen rossz voltam hozzád, ütöttelek és köveket hajgáltam feléd.

– Nekem az a hivatásom, hogy jó legyek, mindent eltűrjek és megbocsássak. – felelt az angyal.

Az ördög szégyenkezve kullogott mellette. Így értek egyre közelebb a pokol felé. Nagy piros lángnyelvek csaptak feléjük.

Az ördög egyszerre felkiáltott: – Forduljunk vissza. Nem akarom, hogy te is ide kerülj a gonoszok közé. De már késő volt. Egész csoport ördög tartott feléjük. Körül fogták az angyal és meg akarták cibálni fehér szárnyait. De az ördög, aki vele volt nem engedte őt bántani. A többi persze nevetett.

– Eredj, hajíts köveket a játszózó fiúk közé, mert neked az a hivatásod, hogy rossz légy! – mondták neki.

– Nem megyek! – felelte az ördög – Soha többé nem bántom őket.

– Tépd le a rózsató hasadó bimbócskáit! – küldték a többiek.

– A rózsatövet sem bántom soha többé! – válaszolta az ördög és nem tágított az angyal mellől. Erre valamennyi ördög neki esett az angyalnak és ütötték, verték. De az ördög eléje állt úgy, hogy őt ériék az ütések.

Már csupa vér volt a ruhája és a vér lemosta róla a fekete színt. Mikor a gonosz ördögök ezt látták, ijedten futottak vissza a pokolba. S alighogy odaértek, hatalmas robaj, dübörgés hallatszott és a pokol valamennyi ördögével együtt eltűnt. Az angyalka pedig nagy diadallal vitte magával a legrosszabb ördögöt, akit ő váltott meg és fölszállt vele a mennyországba.

"Egy különleges alkalomra"



A barátom kinyitotta a felesége komódjának a fiókját és egy csomagot húzott ki belőle, ami selyempapírba volt betekerve.

Ez mondta: nem egy egyszerű csomag, ez egy fehérnemű. Eldobta a papírt, amibe volt téve és figyelmesen nézett a finom selyemre és csipkékre.

"Akkor vette, amikor először mentünk New Yorkba, 8 vagy 9 éve, nem használta soha." Egy "különleges alkalomra" tartogatta.

Rendben. Azt hiszem ez lesz a legmegfelelőbb alkalom."

Odament az ágyhoz, és odatette a fehérneműt a többi holmihoz, amit a temetésre akart vinni.

A felesége éppen akkor halt meg.

Felém fordult és azt mondta:

"Semmit ne takargass egy különleges alkalomra. Minden nap, amit élsz, egy különleges alkalom. Még most is ezekre a szavakra gondolok, és arra, hogy mennyire megváltoztatták az életemet.

Ma már többet olvasok és kevesebbet takarítok. Leülök a teraszon és csodálom a tájat, anélkül, hogy észrevenném a kertben a gázt. Több időt töltök a családommal és a barátaimmal és kevesebb időt dolgozva. Megértettem, hogy az élet együttes történések élvezése kell hogy legyen és nem a túlélés. Már nem teszek el semmit.

Minden kristálypoharamat használom mindennap. Felveszem az új ruhámat, ha az ABC-be megyek, ha így döntök és úgy van kedvem. Már nem rakom el a legjobb parfümömet különleges alkalmakra, használom mindig, amikor csak akarom. A szavak, mint az "egy napon..." és a "majd legközelebb" kezdenek eltűnni a szótáramból. Tudom, hogy érdemes megnézni, meghallgatni, vagy csinálni most.

Nem tudom, mit csinált volna a barátom felesége, ha tudta volna, hogy nem lesz itt "holnap", amit mindannyian olyan könnyen veszünk.

Gondolom, hívta volna a családját, vagy a közeli barátait, talán felhívta volna néhány régi barátját bocsánatot kérni, hogy elsimítsa az elmúlt dolgokat. Lehet, hogy elment volna enni valami kínai ételt, ami a kedvence. Ezek azok a kicsi meg nem történt dolgok, amiket sajnálnék, ha tudnám, hogy az óráim meg vannak számlálva. Bántana, mert elszalasztottam a lehetőségét annak, hogy lássam a jóbarátaimat, akiket majd meg akartam keresni "egy napon". Bántana, mert nem írtam meg bizonyos leveleket, amiket "majd egyik nap" meg akartam írni. Bántana, és szomorú lennék, mert nem mondtam a testvéreimnek, a gyerekeimnek elég gyakran, mennyire szeretem őket. Most próbálok nem késleltetni, továbbküldeni vagy elrakni semmit, ami nevetést, vagy jókedvet adhat az életünknek. Mindennap azt mondom magamnak, hogy ez egy különleges nap. Minden nap, minden óra, minden perc... különleges.

...és Isten azt mondta: NEM!

Megkértem Istent, hogy vegye el büszkeségemet, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy büszkeségemet nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges, de Ő azt felelte: nem.

Azt mondta, hogy a lelke egészséges, a teste csak átmeneti.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke. Nem kapni, hanem megszerezni kell.

Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, csak az áldását adhatja, a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól, de Ő azt mondta: nem.



"A szenvedés eltávolít a világi dolgoktól és közelebb visz hozzám."
Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom.
De hajlandó megemlékezni, hogy gyümölcsöt hozzak.
Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretnem úgy, ahogy Ő szeret engem.
Erre azt felelte: "Látom, már kezded érteni!"
Kértem erőt...
És Isten adott nehézségeket, amelyek erőssé tesznek.
Kértem bölcsességet...
És Isten adott problémákat, hogy megoldjam őket.
Kértem bátorságot...
És Isten adott veszélyeket, hogy legyőzzem őket.
Kértem szeretetet...
És Isten küldött gondterhelt embereket, hogy segítsék rajtuk.
Kértem kegyelmet...
És Isten adott lehetőségeket.
Semmit se kaptam, amit akartam.
Megkaptam mindent, amire szükségem volt.
Az imáim meghallgatásra leltek.

A legnagyobb bolond

Egy régi történet olyan királyról szól, aki a kor szokásának megfelelően udvari bolondot tartott. Az ilyen bolondnak joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazságot a királyoknak és a hercegeknek, még akkor is, ha az keserű volt. Ha ugyanis az igazság keserű volt, akkor egyszerűen csak annyit fűztek hozzá: „Hiszen ő bolond!”

Egyszer a király olyan ezüst bolondpalcát adott bolondjának, amelynek végén arany harangocska hintázott. Majd ezt mondta:

– Az biztos, hogy te vagy a legnagyobb bolond, aki csak létezik a világon. De ha egyszer mégis találkozol olyan emberrel, aki még nálad is nagyobb bolond, add tovább neki ezt a palcát.

A bolond éveken át hordozta magával a palcát. Egy napon aztán megtudta, hogy haldoklik a király. Csendesesen bement a betegszobába és így szólt:

– Király, hallom, nagy útra akarsz indulni.

– Nem akarok – válaszolt a király –, hanem kell!

– Bizonyára hamarosan visszatérsz.

– Nem. – sóhajtott a király – Abból az országból, ahová én utazom, nincs visszatérés.

– No, akkor viszont bizonyára régen előkészítetted az utazást. Remélem,

gondoskodtál arról, hogy abban az országban, ahonnan nincs visszatérés, királyi módon fogadjanak.

A király a fejét rázta.

– Ezt elmulasztottam. Sosem volt időm arra, hogy előkészítsem ezt az utazást.

– Ó, akkor te valószínűleg nem tudtad, hogy majd egyszer el kell indulnod erre az útra!

– Már régóta tudtam. De, – mint mondtam – sosem volt időm, hogy megtegyem a helyes előkészületeket.

A bolond ekkor csendesen letette pálcáját a király ágyára és így szólt:

– Azt parancsoltad nekem, hogy annak adjam tovább ezt a pálcát, aki még nálam is nagyobb bolond. Király, fogd a pálcát! Te tudtad, hogy át kell menned az örökkévalóságba, és hogy onnan nincs visszatérés. Ennek ellenére nem törődtél azzal, hogy megnyíljanak neked az örök hajlékok.

Király, te vagy a legnagyobb bolond!

Szeretetet és emberséget hoztak a világba

Az Egyesült Államokban egy sérült gyereket oktató iskola gyűjtést rendező vacsoráján felszólalt az egyik szülő, beszédére még ma is sokan emlékeznek...

Miután kellőképpen megdicsérte az iskolát és a hozzátartozó nevelőket, így folytatta:

A természet, ha külső hatásokkal nem avatkoznak bele annak rendjébe, tökéleteset alkot. Ettől függetlenül az én fiam, Shay nem képes úgy tanulni, mint mások. Nem

érti úgy meg a dolgokat mint más gyerek. A fiamban miért nem található a természet tökéletessége?

Elcsendesedett a hallgatóság a kérdéstől.



- Azt hiszem - folytatta az apa - amikor egy olyan gyermek, mint amilyen Shay jön a világra, alkalom nyílik arra, hogy kifejezzük az emberiség igazi természetét, mégpedig azzal, ahogyan bánunk azzal a gyermekkel.

Shay az apjával sétált, amikor néhány ismerős gyereket látott baseballozni. Shay kérdezte:

- Szerinted engednek játszani? - Shay apja tudta, hogy a legtöbb gyerek nem örülne, ha fia az ő csapatában játszana, ugyanakkor megérezte fiának azt az igényét, hogy valahova tartozni akar. Így megkérdezte az egyik fiút, engedik-e Shay-t játszani.

A megkérdezett fiú körül nézett, segítséget kérő tekintettel és mivel nem kapott segítséget, saját kezébe vette az ügyet és azt mondta:

- 6 ponttal vesztesre állunk és a nyolcadik körben vagyunk.

Beállhat hozzánk és a kilencedik körben üthet is.

A nyolcadik kör végén Shay csapata szerzett néhány pontot, de még mindig 3 pontos hátrányban voltak. Közben Shay kesztyűt húzott és a középpályán játszott. Semmilyen labda nem járt ugyan arrafelé, de szemmel láthatóan határtalanul boldog volt, fülig ért a szája, amikor integetett neki az apja.

A kilencedik körben ismét ütöttek egy pontot és elérhető közelségbe került a nyerési lehetőség, azonban Shay volt a következő és egyben az utolsó ütő, így ha ő üt, biztosan vesztenek.

Ilyen, nyeres előtti helyzetben ki adná át pont neki az ütési lehetőséget?

Meglepő módon Shaynek adták az ütőt. Mindenki tudta, hogy lehetetlenség eltalálnia a labdát, hiszen az ütőt se tudta rendesen megfogni. Ettől függetlenül, amint ütéshez készült Shay, a dobó közelebb lépett és nagyon lágyan szinte ejtve dobta hozzá a labdát, Shay mellé trafált, de a második így dobott labdába belenyúlt és egyenesen az egyik fogó felé ütötte. A fogónak könnyű labda volt és könnyen ki üthette volna Shayt, azonban az első bázis mellé dobta a labdát. Mindenki elkezdett kiabálni:

- Fuss Shay, fuss az elsőre!

Ijedt nagy szemekkel el is indult az első bázis felé, majd a tömeg biztatására a másodikra is. Mire odaért a jobb fogónál volt a labda, aki odadobhatta volna a harmadikra, azonban felfogva a dobó szándékát annak a feje fölé hajította azt, miközben a bázisokról futó csapattársak már elkezdtek beérni a célbázisra, Shay is elkerülte a harmadikat és üvöltött a tömeg:

- Célba fuss Shay, célba!

Shay beért és győzött a csapat, hősként ünnepelték, mintha év végi bajnokságot nyert volna.

- Azon a napon - folytatta elfojtott hangon az apa, könnyekkel a szemében - mindkét csapat fiúi igazi szeretetet és emberséget hoztak a világba.

Az is baj, ha nincs semmi baj?

Egyik napon a bölcs rabbihoz egy férfi jött, és így panaszkodott:

- Rabbi, elviselhetetlen az életem. Hatan lakunk egy házban, s rettenetesen unalmas minden. Mondd, mit csináljak?

A rabbi ezt mondta neki:

- Tudod mit, végy egy bakkecskét, és vidd be a szobátokba. A férfi felháborodva mondta:

- Egy bakkecskét a szobába?

- Igen, igen. Tedd, amit mondtam

- szólt a rabbi -, aztán egy hét múlva gyere vissza!

Egy hét múlva megjelent az ember a rabbinál, idegileg teljesen kimerülten:

- Nem bírjuk tovább elviselni. A kecskének olyan büdös, hogy nem tudunk a szobában megmaradni.

- Rendben van - válaszolta a rabbi -, menj haza, és a bakkecskét kösd az istállóba. Aztán egy hét múlva gyere vissza!

Gyorsan eltelt az a hét is, s örömtől sugárzó arccal jött vissza az ember:

- Ó, rabbi, milyen nagyszerű az élet! Áldott minden perc, amikor hatan együtt vagyunk, a bakkecske nélkül!



A tükör és a szépség

Egyszer, messze földön, nagyon rég, egy királynak lánya született.

Gyönyörű volt kicsinek is, s egyre szebb lett, ahogy felcseperedett. Mire eladósorba került, olyan szép lett, hogy nem volt hozzá hasonló az egész földkerekségen. Messze földre vitték a szépség hírért a galambok, s a hírt, hogy a Hercegnőnek vőlegényt keresnek.

Nem messze a vártól lakott egy csúf tündér, irigy volt, gonosz s megkeseredett. Hallotta a szépség hírért és dühösen felkerekedett. Egész a várig ment, be is jutott, s ahogy meglátta a szépséges Hercegnőt, olyan dühös lett, hogy nyomban megátkozta.



Szebb és szebb legyél napról napra,
ki rád néz, a valóságot lássa!

Egyedül Te, csak Te légy az, ki
minden tükörben csúnyát lát, egy
csúf ocsmány banyát!

Szegény Hercegnő nagyon megijedt,
berohant a várba, s egyből tükröt
keresett. Belenézett, s mit látott!

Egy szörnyű ocsmányságot! Egy rút,
vén banyát, rettenetes szörnyű
pofát. Volt nagy sírás, nagy

ijedelem, a király is megijedt, nem
tudta mit tegyen. Aztán kiötlötték,
hogy meghívják a jó tündért, hátha

van segítség. Az igazság az volt,
hogy az átok ellenére a Hercegnő
szép maradt, de minden tükörben

melybe belenézett, egy szörnyű
vénasszonyt látott. Hiába mondták
neki sokan, hogy szép, gyönyörű,

nincs Hozzá fogható, nem hitte el

senkinek. Magába roskadt, megkeseredett. Idővel megérkezett a jó
tündér, de sajnos az átok olyan erős volt, hogy nem tudta feloldani, csak
enyhíthetett rajta.

-Minden tükörben, mely nem él csak a rútat láthatod, de az élő tükör
majd megmutatja az igazságot, az képes lesz feloldani a varázslatot!
Így szólt, s ezzel távozott, azt mondta többet nem szólhat, segített,
ahogy tudott, ériék be annyival, hogy enyhítette az átkot.

Telt múlt az idő, senki nem értette a varázslatot. Az élő tükör, mi lehet
az? Senki nem tudta, ezért aztán segíteni sem tudtak szegény
Hercegnőn. Kipróbáltak sok-sok féle tükröt, messzi országokból hozattak
különleges tükröket, furcsákat, nagyon drágákat, de a Hercegnő
mindegyikben csak a csúfságot látta. Mások viszont napról napra
szebbnek és szebbnek látták őt. Özönlött a kérők hada, de a Hercegnő
mindet visszautasította, magába roskadt, megkeseredett. A vártorony
szobájából többet ki sem nézett. Öröket állíttatott a lépcsőkhöz, súlyos
lakatokkal záratta le a szobát, senki-senki ne lássa csúfságát. A kérők
lassan elmaradoztak, a Hercegnő jó ideje senkivel nem találkozott,
magányában kesergett, búslakodott.

Élt egy távoli országban egy egyszerű legény, nagy volt a szíve, szerette
a világot, minden mi élő a barátja volt. Szelek szárnyán járt a hír a
Hercegnőről, aki gyönyörű, és az átokról, ami miatt élve eltemetkezett,

a legény is hallotta ezt. Nem bírta a szíve a szomorúságot, melyet olyan távolról hallott. Felkerekedett hát, és csak úgy gyalogosan elindult, hogy megnézzé magának a Hercegnőt. Sok vándorlás után, elérkezett a várhoz, ahol Hercegnőnk élt önnön rabságában. Megpróbált hozzá bejutni, de nem engedték, a Hercegnő parancsa szent volt, a szolgák még mindig azt lesték. A legény fejében egy terv fogant, jó hosszú kampós kötelet kerített, s várta az éjszakát. Mikor sötét lett, a legény nagy bátran a vártorony alá ment, óriás lélegzetet vett és teljes erőből hajított egyet, a kampó megakadt a vártorony tetején, szédítő magasságban. Elkezdett mászni a bátor, egyre feljebb és feljebb haladt, húzta magát rendületlenül felfelé, kíváncsi volt a szépre, amely rejtőzik előle. Mászott csak mászott rendületlenül, tenyeréről a bőr már rég lejött, fájt nagyon, de ő ezzel nem törődött.

Mászott csak mászott, az irdatlan mélység felett többször megcsúszott, de nem érdekelt semmi, csak előre, előre, már nem állíthat meg senki. Nincsenek éles fegyverek, marcona örök, villogó kések. Csak a kötél és a magasság, küzdött keményen hajtotta a boldogság. Végre feljutott, kifújta magát és az ablakhoz lopakodott, belesett. S mit látott, attól kövé dermedt, a szépségnek ilyen természetes, egyszerű megjelenését nem szokta ő meg. Óriás ágyban, puha, gyönyörű ruhában egy tündér aludt ott. Arca, mely régóta csak álmában mosolygott, szebb volt mindennél mit a legény eddig láthatott. Gyönyörű haja, hófehér karja elbűvölte a bátor lovagot. Nesztelen a szobába lépett és az ágyhoz osont. Órákon át nézte a szépséget lélegzetvisszafojtva, nem tudott betelni a látvánnyal, melyet szeme látott. S egyszer csak, ki tudja miért? A Hercegnő felriadt, meglátta a fiút s nagyot sikoltott, de a sikoly abban a pillanatban a torkára forrt, évek óta először egy szerető szempárban meglátta magát, s amit látott, több volt mint egy szép arc, a mosolygó szempárban csodát látott. Hirtelen minden szépségét meglátta a legény szemében, egy szerető szempárban, mely maga volt az élő tükör. Látta a szépséget amely addig rejtve volt, a varázs megtört és a várba újból boldogság költözött.

Nem üveg, s fém az, melyben az igazat láthatod, csupán az élő tükör képes megmutatni a valóságot.

Az ajándékba kapott mosoly



Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy 10 éves kislány, aki két testvérével, apukájával és anyukájával élt együtt, egy nagyon boldog, nagycsaládban.

Egy szép, hóeséses téli estén együtt ülték körül a nagy ebédlőasztalt, hogy közös erővel levelet írjanak a közelgő Jézuskának.

A kislány szomorúan ült a papír felett, miközben testvére játékok nevének százait vetette a fehér lapra. A kislány szomorkás arcára édesanyja is felfigyelt, aki megkérdezte a csöppséget, miért nem írt még egyetlen sort sem.

A kislány válasz helyett a könnyeivel küszködött, de azért nagy nehezen elárulta, hogy azért pityereg, mert ő egy nagyon nagy dolgot szeretne kérni karácsonyra. Egy olyat, amit még talán a Jézuska sem teljesíthet. Anyukája megnyugtatta a pityergő kislányt és elmesélte neki, hogy egyetlen egy olyan személy létezik a világon, aki a Földön élő összes gyermek kívánságát teljesíteni tudja. Ez pedig pont az a személy, akinek a levelet kellene írnia. A gyermek, miután kissé megnyugodott, a következő betűket kanyarította a papírra:

Kedves Jézuska!

Én most először írok levelet neked, mert anyukám azt mondta, hogy te minden kívánságomat teljesíteni tudod. Én egy nagy ajándékot szeretnék kérni tőled. Nagyon szeretem a nagypapámat, aki nagyon nagy beteg, és már a doktor bácsik sem tudják meggyógyítani. Amióta beteg, már nem játszik velünk és mosolyogni sem mosolyog. Én azt szeretném karácsonyra, hogy a nagypapa legalább még egyszer rám mosolyogjon. Teltek múltak a hetek és elérkezett a szenteste. Mindnyájan együtt álltunk körül a karácsonyfát, a nagypapa pedig a karosszékében ülve, éppen

hogy csak látta a karácsonyi gyertyák lobogó fényét. Érzéseit kimondani, a tüdejében elhatalmasodó daganatoktól már nem tudta.

A rengeteg játék, ruhanemű és csokoládé mellett, persze a nagypapának is jutott egy masnival átkötött kis doboz. Az egész család odagyűlt a fotelja mellé és mindenki kíváncsian várta, őt vajon mivel lepte meg a Jézuska.

A nagypapi kinyitotta a dobozt, amelyben egy boríték volt. Mindenki türelmetlenül várta, mit tartalmaz a borítékba rejtett papír.

A következő sorokat kezdte felolvasni a nagymama:

Kedves Jézuska!

Én most először írok levelet neked, mert anyukám azt mondta, hogy te minden kívánságomat teljesíteni tudod...

A kislány egyből megismerte a Jézuskának írt levelét. Felnézett a nagypapára, aki most őt nézte, szájának szegletében egy apró piciny mosollyal. Ez volt a nagypapa életének utolsó mosolya, ami csak a kislánynak szólt.

Ez a kislány, azóta minden évben levelet ír a Jézuskának, mert ő már tudja, hogy az igazán fontos kívánságok az év legfontosabb napján valóra válnak.

Az összefogás ereje

Két koldus lakott az egyik falu mellett. Az egyikük vak volt, a másiknak nem volt lába.

Egy napon kigyulladt a falu melletti erdő, amelyben éltek.

A koldusok természetesen vetélytársak voltak, szüntelen haragban álltak egymással. Ellenségek voltak, nem barátok.

Amikor az erdő kigyulladt, a két koldus elgondolkozott egy pillanatra. Ellenségek voltak, még csak nem is beszéltek egymással, de ez most vészhelyzet volt.

A vak ember azt mondta a másiknak, akinek nem volt lába.

- Egyetlen módon menekülhetünk meg, ha felülsz a vállamra, te használd az én lábamat, én pedig a te szemedet.

Ez az egyetlen útja a menekülésnek. MEGMENEKÜLTEK!

Eloldta az angyalt...



Lesütött szemmel és lehajtott fejjel jött velem szembe, s szólt az az ember.

Teste rongyos ruhákba bújt, s szemében a fény rég kihunyt. „Éhezem, asszonyom, ennék!”- így szólt, s mondhatom nagyon udvarias volt.

„Csak jegyeim vannak, pénz nincsen nálam, de ételmet vehetünk”- feleltem lágyan.

A hajléktalannal elindultunk csendben, s ő mondta: „Ha lesz pénzem, megadom menten.” Szeméből sütött a reménytelenség. „Nem számít -mondtam- nem kell a fizetség.” Ahogy végigjártuk az üzlet polcait, gyermekként választott, s kért még valamit. Boldogan biztattam, vegyen csak bátran, mert

életemben sok rosszat csináltam. Elment az úton, sosem feledem, mert olyat adott, ami nem volt nekem. Esélyt, hogy adjam, mit adhatok, szeretetet, kinek nem jutott, ételmet, kinek más nem adott, s, hogy jó lehessenek, ahogy tudok.

Köszönöm, ó rongyos idegen, az étel közt megtaláltam a szívem, hogy lehettem én, kinek több jutott, ki a kopogásra ajtót nyitott.

Lásd, nem vagyok angyal, bár szerettem volna, lényem sok emberhez volt már goromba. És ez az idegen férfi, ki nem állt félre, eloldta az angyalt, hogy szálljon végre!

Párbeszéd a szeretetről

- Tulajdonképpen hogy terem a szeretet? – kérdeztem egyszer anyát.
- Magról vetik – nevetett rám.
- És honnan szerzik hozzá a magot?
- Nem kell azt vetni, szerezni. Belőlünk magunkból pereg. S megfogam a tenyér simogatásában, a szem pillantásában, minden ölelésben.
- Öntözni nem is kell?
- Dehogynem. Jó szóval.
- Nem könnyel?
- Ments ég. A könny sós, és a só kimarja a kis szeretetpalánta hajtásait.
- Hát palántázni kell a szeretetet?
- Palántázni bizony. Elültetni még a szikes talajba is. Mert ha nem terem szeretet, kihűl a föld.
- Úgy érted, hasztalan a nap heve, ha belülről nem fűt semmi se?
- Igen, így értem, mert emberközpontú világban élek, és emberként gondolkodom.
- Elsősorban mi hát a szeretet?
- Biztonság. Ha szeretnek és szeretsz, mindig van szövetségeseid.
- És mi a szeretet másodsorban?
- Erő. Ha feltöltődsz vele, könnyebbnek érzed a batyut, mit az élet a válladra rakott.
- Szeretni mégsem mindig boldogság. Néha gyötrellem.
- Az élet már ilyen.
- Mégis érdemes szeretni?
- Csak azt érdemes.

Kun Erzsébet



A valódi gazdagság

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre hétéves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt, apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

- És mit láttál meg mindebből?

- Azt apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig, amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm apa, hogy megmutattad, milyen gazdagok is lehetnénk.

Visszhang, mint maga az élet

Apa és fia sétálnak az erdőben. Hirtelen a fiú megbotlik, és éles fájdalmat érezve felkiált: Áúúúúúúúúúúúúúúúú.

Meglepetésére hangot hall az erdő gyomrából:

- Áúúúúúúúúúúúúúúúú..!

Kíváncsiságtól fűtve a hang irányába kiált:

- Ki vagy te?

... de az egyetlen válasz ami érkezik:

- Ki vagy te?

Méregbe gurul a fiú és ezt kiáltja:

- Gyáva vagy!

... és a hang visszaszól:

- Gyáva vagy!

A fiú ránéz az Apjára és megkérdezi:

- Apa mi folyik itt?
Fiam - válaszolta az Apja. Figyelj csak! - majd elkiáltja magát:
- Csodállak!
... a hang felel:
- Csodállak!
Az Apja azt kiáltja:
-Csodálatos vagy!
... a hang pedig válaszol:
- Csodálatos vagy!
Majd az Apja elmagyarázza:
Az emberek ezt VISSZHANGNAK nevezik, pedig ez valójában maga az ÉLET! Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet tükröt tart cselekedeteidnek. Ha több szeretetre vágysz, adj több szeretetet! Ha megértésre vágysz, te is érts meg és tisztelj másokat! Ha azt akarod, hogy az emberek türelmesek és tisztelettudóak legyenek veled szemben, te is légy türelmes és mutass tiszteletet! A természet eme törvénye életünk minden területére érvényes. Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet nem véletlenek sorozata, hanem tetteidet tükrözi



Lássátok a tavaszt!

Vak ember ült egy épület előtt a lépcsőn, lábánál kalap táblával, a következő szöveggel: Vak vagyok, kérem, segítsenek!
Arra ment egy újságíró és látta a kalapban alig van pénz, csak pár fillér. Lehajolt, dobott a kalapba pár koronát, s anélkül, hogy megkérdezte volna, elvette a táblát és a másik oldalára írt egy mondatot.
Délután visszatért a vak emberhez és látta a kalapban sok pénz van. A vak felismerte lépteit, s megkérdezte tőle, hogy ő írt-e a táblára, s ha ő volt, akkor mit.
Az újságíró így válaszolt:
- Semmi olyat, ami nem lenne igaz. Csak soraidnak kicsit más formát adtam.
Mosollyal az arcán távozott. A Vak soha nem tudta meg, hogy a táblán ez állt: Tavasz van és én nem láthatom!

Az ajtó

Távol-Keleten, az egyik városban óriási vihar kerekedett. A repülőteret sem kímélte meg. Az utasok, hogy ne ázzanak meg, futva közelítették meg a repülőteret. Mindenki helyet foglalt és türelemmel várták a felszállást. Elhangzott a figyelmeztetés is, hogy állítsák egyenesbe a szék támláját, és a mentőövet is kössék be.

Minden ment a maga rendjén és várták az indulás idejét.

Váratlanul feltűnt egy férfi, aki lóhalálában futott a gép felé. A zuhogó esőben egy felöltőt tartott a feje fölé. Az elkésett vendég energikusan dübörgött a repülőgép ajtaján és bebocsátást kért.

Az utaskísérő gesztikulálva magyarázta, hogy nem lehet, már késő. Erre a férfi még erősebben dörömbölt. Az utaskísérő újból intett neki, hogy nem lehet már kinyitni az ajtót. A kétségbeesett férfi nem engedte lerázni magát. Addig dörömbölt, amíg ajtót nyitottak neki. Nagyot néztek, amikor meglátták, hogy a kitartó férfi nem más, mint a repülő pilótája. Vigyázz! Életed Pilótáját ne hagyd a földön!



A lakatlan szigeten

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azért imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten. Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen leégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett. „Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Már kezdem

megbarátkozni az egyedüllet gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvenned tőlem?” – kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van. „Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten” – felelte a kapitány.

Életünkben vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszettnek érzünk, mert annyi rossz dolog történik velünk. De ha bízunk Istenben és hozzá fordulunk, minden negatív történésre lesz egy pozitív válasza...

Mások hibájának kijavítása



Volt egyszer egy fogadó, melyet Ezüst Csillagnak hívtak. A tulajdonos minden tőle telhetőt elkövetett, hogy minél több vendéget csábítván nyereségessé tegye vállalkozását: a szállás kényelmes volt, a kiszolgálás szívélyes, és az árak elfogadhatók, de mindhiába. Kétségbeesésében elhatározta, hogy kikéri egy bölcs tanácsát. Miután a bölcs végighallgatta bánatos történetét, azt javasolta, hogy változtassa meg a fogadó nevét.

- Az lehetetlen - mondta a fogadós. - Nemzedékek óta Ezüst Csillag a neve, mindig is így ismerték az egész vidéken.

- Nem - állította a bölcs határozottan -, mostantól fogva Öt Harangnak fogod hívni, a bejárat fölé pedig felakasztasz hat harangot.

- Hat harangot? Ez aztán az abszurdum. Ugyan már minek tennem?

- Csak próbáld ki, és meglátod - mosolygott a bölcs.

Nos, a fogadós megpróbálta. És a következőket tapasztalta. Aki csak elment a fogadója mellett, mind betért, hogy felhívja egy hibára a figyelmét, gondolván, hogy előtte még senki más sem vette észre. Bent azután kellemesen érintette őket a szívélyes kiszolgálás, és ottmaradtak egy kis felüdülésre, megadván ezzel a fogadósnak azt az anyagi sikert, amit korábban mindhiába keresett.

Kevés dolog van, amiben nagyobb örömeinket leljük, mint a mások hibáinak kijavításában.

Ha egy vadliba képes rá, mi miért ne lennénk?!



Tény: A vadlibák csoportosan „V” alakban szállnak. Repülés közben mozgatják szárnyukat, s a levegő felhajtóereje fenntartja a következő libákat. Így lehetséges, hogy 71%-kal hosszabb távolságot tudnak megtenni, mintha csak egyetlen pár repülne.

Tanulság: Ha egymást segítve dolgozunk, s közösségi szellemben végezzük a munkánkat, sokkal gyorsabban érjük el a célt.

Tény: Ha egy vadliba kirepül a sorból, és egyedül próbál célhoz érni, azonnal lelassul, mert nem segíti őt többé a levegő emelő hatása,

amelyet a többi vadliba szárnycsapásai biztosítanak számára. Így gyorsan visszarepül a sorba, hogy repülése könnyebbé váljon a társai erőfeszítése által.

Tanulság: Ha annyi eszünk van mint, egy kanadai vadlibának, akkor együtt dolgozunk a közösséggel a közös cél érdekében.

Tény: Amikor a vezető liba elfárad, egy másik veszi át a helyét az élen.

Tanulság: A közösségben el kell fogadnunk egymásraultságunkat, s a megfelelő pillanatban átadni vagy átvenni a munkát éppúgy, mint a vezetést.

Tény: Repülés közben a hátsó vadlibák hangosan gágognak, hogy az elsőket erőfeszítéseikben biztassák.

Tanulság: A közösség nem létezhet szurkolók nélkül, és fontos, hogy a gágogás biztató legyen.

Tény: Ha egy vadliba megbetegszik, két társa leszáll vele, s addig együtt maradnak, míg meggyógyul, vagy elpusztul. A libák ezután visszatérnek a saját közösségükhöz, vagy hármásban, vagy már csak kettesben.

Olykor egy másik közösséggel repülnek, míg el nem érik a sajátjukat.

Tanulság: Ha annyi együttérzés lenne bennünk, mint a vadlibákban, átsegítenénk egymást a nehéz időkön, ahogyan ők teszik.

Egy nemes ember hagyatéka

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemesember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak. Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként.

A templomépítés tervét titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén. Sok dicsérő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte: "De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?"

Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy lámpát, hogy vigyék magukkal az istentiszteletra és függesszék fel a falra: "Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz" - felelte a nemesember." Amikor pedig nem lesztek itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házának bizonyos része sötéten marad."

Vajon a mi lámpásunk meg van gyújtva? Azon a helyen világítunk, ahová Isten helyezett minket?

Ha a megfelelő helyen világít életünk, akkor igazi a mi Krisztus-várásunk.



Anyák napjára



Egy este, amikor anya a vacsorát főzte, 11 éves fia megjelent a konyhaajtóban kezében egy cédulával. Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át a cédulát az anyjának, aki megtörölte kezét a kötényében és elkezdte olvasni azt:

- a virágágyás kigyomlálásáért: 500 Ft
- a szobám rendberakásáért: 1000 Ft
- mert elmentem tejért: 100 ft
- mert 3 délutánon át vigyáztam a kishúgomra: 1500 Ft
- mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1000 Ft
- mert mindennap kiviszem a

szemetet: 700 Ft

Összesen: 4800 Ft.

Anyja kedvesen ráemelte fiára tekintetét. Rengeteg emlék tolt fel benne. Fogott egy tollat és egy másik cédulára ezeket írta:

- mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt: 0 Ft
- az összes átvirrasztott éjszakáért, amit a betegágyad mellett töltöttem: 0 Ft
- a sok-sok ringatásért, vigasztalásért: 0Ft
- könnycseppjeid felszárításáért: 0 Ft
- mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked: 0Ft
- minden reggeliért, ebédért, uzsonnáért, zsemléért, amit készítettem neked: 0 Ft
- az életért, amit minden nap neked adok: 0 Ft.

Összesen: 0 Ft

Amikor befejezte, anya mosolyogva nyújtotta át a cetlit a fiúnak. A gyerek elolvasta és két nagy könnycsepp gördült ki a szeméből. Szívére szorította a papírost és a saját számlájára ezt írta: FIZETVE.
Ezután édesanyja nyakába ugrott és csókokkal halmozta el.

Az, aki elviszi a fiút, mindent visz

Egy vagyonos ember és a fia minden különleges művészi alkotást össze akartak gyűjteni. Minden megtalálható volt a gyűjteményükben Picassótól-Raphaelig. Gyakran leültek együtt és csodálták a nagyszerű munkákat.

Mikor a vietnami konfliktus kitört, a fiú elment a háborúba. Bátran életét adta, mikor megmentett egy másik katonát. Amikor az apa megtudta, mélyen gyászolta egyetlen fiát. Hónapokkal később, épp Karácsony előtt kopogtattak az ajtón.

Egy fiatalember állt az ajtóban, hatalmas csomaggal a kezeiben. Így szólt: „Uram Ön nem ismer engem. Én vagyok az a katona, aki a fiának köszönheti az életét. Aznap sok embert mentett meg. Éppen engem vitt biztonságba, mikor egy golyó szíven taláta, és ő azonnal meghalt. Gyakran beszélt nekem Önről és a művészet iránti szeretetéről. - A fiatalember felemelte a csomagját. - Tudom, hogy ez nem nagy valami. Nem vagyok nagy művész, de azt hiszem, a fia szeretné, ha ezt megtartaná.”

Az apa kinyitotta a csomagot. A fiáról készült portré volt, amit a fiatalember festett. Csodálta, hogy a katona mennyire meg tudta ragadni a fia személyiségét. Az apa szemei megteltek könnyel. Megköszönte neki a képet, és felajánlotta, hogy kifizeti.

„Oh, nem uram, soha nem tudom visszafizetni, amit a fia értem tett. Ez ajándék.”



Az apa jól látható helyre akasztotta a portét, így ha látogatók jöttek, a fiáról készült kép volt az első, amit megmutatott nekik a kollekciónál.

Néhány hónappal később az ember meghalt.

Sor került a képek elárverezésére. Sok befolyásos ember összegyűlt, és izgatottan várták, hogy megvehessék az értékes képeket a saját gyűjteményükbe. A fiúról készült kép az emelvényen volt. Az árverésvezető kopogtatott a kalapáccsal. „Az árverést ezzel a képpel kezdjük.”

„Ki akarja megvenni ezt a képet? - kiáltott valaki hátulról.

-Látni akarjuk a híres képeket. Hagyja ezt!" Az árverésvezető azonban hajthatatlan maradt.

„Mennyi a kikiáltási ára ennek a képnek? Ki kezdi el az ajánlást? 100\$-ért, 200\$-ért?”

Egy másik hang mérgesen kiáltotta. „Nem azért jöttünk, hogy ezt a képet nézzük! Mi Van Goghot, Rembrandtot akarunk! Gyerünk már az igazi képekkel!”

De az árverésvezető tovább folytatta. „A fiú, a fiú. Kinek kell a fiú?” Végül egy ember szólalt meg a terem hátuljából. Ő volt hosszú ideig az embernek és fiának kertésze. „Elviszem 10\$-ért.”

Szegény ember lévén, az volt minden, amit fel tudott ajánlani.

„Ki ajánl érte 20\$-t?”

„Adja neki oda 10\$-ért! Nézzük a mestereket!”

„10\$ az ajánlat. Ki ad érte 20\$-t?”

A tömeg kezdett mérges lenni. Nem akarták ezt a képet. Sokkal értékesebb festményeket szerettek volna a gyűjteményükbe. Az árverésvezető csapott a kalapáccsal. „Először, másodsor, eladva 10\$-ért.” Egy ember a második sorból közbekiáltott. „Gyerünk már a többi képpel!”

Az árverésvezető letette a kalapáccsot. „Az aukciónak vége.” „Mi lesz a festményekkel?”

„Sajnálom. Mikor felhívtak, hogy levezzem ezt az aukciót, elárultak nekem egy titkot, mely a végakarásban feltétel volt. Egészen eddig nem mondhattam el. Csak a fiú portréja volt eladó. Aki azt megveszi, az örökölheti az egész vagyont, beleértve a festményeket is. Az, aki elviszi a fiút, megkap mindent.”

Isten nekünk adta az Ő Fiát 2000 évvel ezelőtt, hogy meghaljon a kereszten. Hasonlóan az árveréshez, az üzenet ma is ugyanaz. A Fiú, a Fiú, ki viszi el a Fiút? Hiszen akié a Fiú, az megkap mindent vele együtt.

Érints meg!

Ha kisbabád vagyok – érints meg!
Szükségem van az érintésedre, úgy
ahogyan talán sosem képzeled.
Ne csak mosdass, pelenkázz és etess.
Ringass el. Puszd meg az arcomat és
simogass.
Nyugtató, lágy érintésed biztonságot és
szeretetet ad.

Ha gyermeked vagyok – érints meg!
Akkor is, ha dacos vagyok és elutasítalak.
Ne add fel, keress új utakat, hogy közel
kerülj hozzám.
Jóéjtpuszd édes álmokat hoz.
Mindennapi érintésed elmeséli, mit érzel.

Ha kamasz fiad vagyok – érints meg!
Ne hidd, hogy nem kell éreznem, hogy
törődsz velem
Csak azért, mert már majdnem felnőttem.
Szükségem van szerető karjaidra,
szükségem van lágy hangodra.
Az élet viharában a bennem élő gyermek
érted kiált.

Ha barátod vagyok – érints meg!
Semmi sem mutatja jobban szeretetedet, mint egy meleg ölelés.
Mikor szomorú vagyok, egy gyógyító érintés mondja el, hogy szeretsz.
Azt mondja el, hogy nem vagyok egyedül.
Lehet hogy az érintésed minden, amit kapok.

Ha életem párja vagy – érints meg!
Talán azt hiszed, hogy szenvedélyed elég nekem.
De csak karjaid tartják távol a félelmet.
Szükségem van lágy, vigasztaló érintésedre
Mely emlékeztet, hogy olyannak szeretsz, amilyen vagyok.

Ha felnőtt gyermeked vagyok – érints meg!
Ha van is saját családom, akiket megölelhetek,
Mégis szükségem van anyám vagy apám karjára, amikor gyenge vagyok.
Szülőként máshogy látlak.
Már jobban tudlak becsülni.



Ha idős szülőd vagyok – érints meg!
Ahogy én érintettelek, mikor kicsi voltál.
Fogd a kezem, ülj közelebb, adj erőt.
Melegítsd megfáradt tagjaimat közelségeddel.
Bár a bőröm ráncos, érintésre vágyik.

Ne félj. Érints meg!
(ismeretlen szerző)

Önnek Jézus a kereszten egy berendezési tárgy?

Évek óta külön laktak már. A lány egyre elfoglaltabb lett a munkájában, az anya viszont a nyugdíjas éveire egyre több szabadidővel rendelkezett, így többnyire a lány elfoglaltságához igazodott a találkozások.



De miután a sorscsapások az utóbbi években mintha csak sorban álltak volna, mert egyre másra érték őket, ezért önkéntelenül is szorosabbá vált a kapcsolatuk, és sűrűbben találkoztak.

Két hónappal korábban a lány akkor rendült meg igazán, amikor az orvosok közölték vele, hogy édesanyja gyógyíthatatlan beteg, és nem tudni, meddig bírja.

Ettől kezdve hét közben a lány munka után mindig beugrott egy rövid látogatásra az édesanyjához, s a hét végét az anya a lányánál töltötte.

A szokásos péntek délutáni találkozást jelző csengő szavára a lány gyors léptekkel indult a bejárati ajtóhoz. Amint meglátta édesanyja törekeny alkatát, s a rászegeződő barátságos, meleg pillantását, elérzékenyülten ölelte magához. Az ölekezésből kibontakozva, az anya szeretettel simított végig mindkét kezével lánya arcán. Édes Istenem... Segíts neki, segíts nekem! - gondolta fájó szívvel a lány.

- Szép idő van! Drága gyerekek, elmehetnénk sétálni! - szólalt meg az anya.
- Máris?
- Akár.

- Hiszen még meg sem érkeztél! Nem vagy fáradt?
- Nem, dehogya! Amikor ilyen kellemesen süt a nap, vétek a lakásban maradni - felelte mosolyogva az anya, és csak téblábolt az előszobában.
- De... Valahogy mehetnékem is van - tette hozzá.
- Akkor menjünk! - mondta határozottan a lány.

Az anya a lányába karolva, szinte kapaszkodott belé, néha összenéztek, de csak szótlanul sétáltak. Amikor tőlük távolabb az esti misére hívó harang megkondult, önkéntelenül mindketten felfigyeltek. A kis templom a főút mellett csendben húzta meg magát, s a forgalom zaját csak az időszakos harangzúgás múlta felül.

A főúttól még egy mellékút választotta el azt a telepen átfutó sétáló utat, melyen haladtak. A gyalogosok és az időnként átkerekező kerékpárosok számára kiépített, fasorokkal szegélyezett kis út hosszan kacskaringózott a telep végén lévő busz végállomásig. Kényelmesen bandukolva jó háromnegyedóra járásnak számított, s akik végig sétálták az út menti padokon közbe-közbe kisebb pihenőket tartva békésen elüldögéltek. Ők is megpihentek oda- és visszafelé is, de sem jártukban, sem ültükben sok szó nem esett közöttük, mert szavak nélkül a békés együttlét nyugalommal töltötte el mindkettőjük lelkét.

A visszaúton éppen a templom magasságában jártak, amikor az anya a karolásban enyhén megszorította a lánya karját.

- Mit szeretnél? - kérdezte a lány.

Az anya szótlanul a templom felé intett. A lány bólintott.

- Rendben, átmegyünk! - mondta, és erősen megragadva édesanyja kezét átvezette a széles útesten, kihasználva a piros lámpák miatt éppen csituló, majd kis időre megszűnő forgalmat.

Az anya nem nézve se jobbra, se balra, csak a lánya biztonságot adó kezére hagyatkozva szedte szaporán a lábait, és csak arra ügyelt, hogy lépést tudjon tartani vele, mert alighogy átértek, hangos robajjal ismét száguldozott mögöttük a forgalom.

A templomban már korábban véget ért a mise, s a résztvevők mind távoztak, csak az orgona hatalmas lendülettel felbúgó záróakkordjai töltötték be a teret, amint beléptek. Egyedül csak ők voltak a templomban, anya és lánya, karöltve, s a zengő orgonasípok mintha őket köszöntötték volna. Az anya enyhén megszorította a lánya karját, aki hozzáhajolt, hogy a zúgó akkordok mellett meghallja, amit mondani szeretne neki.

- Menjünk a kereszthez!



A lány bólított, mire az anya úgy megszorozta a lépteit, szinte vont a magával a lányát is. Az oltár melletti, oldalsó falon lévő hatalmas kereszthez érve keresztet vetve magukon megálltak. Az anya hirtelen az egyik kezével a lány kezét fogva lábujjhegyre emelkedett, és a másik kezét az ajkához érintve, majd kinyújtva éppen elérte az óriási fakeresztben függő bronzból faragott Krisztus lábát. Abban a pillanatban, mintha varázsütésre történt volna, elhallgatott az orgona, s a lány úgy érezte, a csend áhíthatával különös fényesség is borult rájuk. Eleredtek a könnyei, és megrendülten nézte a beteg édesanyját, amint ágaskodva tartotta az egyensúlyát, miközben a saját szenvedéseit letéve a megbékélés hitében csókolta meg a sokat szenvedett Krisztusi lélek földi jelképét.

- Mit csinálnak itt? - hasított a meghitt csendben egy férfi hangja a hátuk mögül.

A lány megrezzent és hátranézett.

- Ön mit gondol? - felelt kérdéssel a kérdésre.

- A templom berendezési tárgyait nem lehet fogdosni! - reccsent rájuk szigorúan a férfi, miközben az oltár körüli és az oltáron lévő égő gyertyákra sorjában egy hosszú karú gyertyakoppantót borogatót. A férfi amerre elhaladt, az elhaló gyertyalángok után szürkésfehér csíkok szálltak felfelé, s a templomot betöltötte a kioltott gyertyák jellegzetes szaga. A meghitt pillanat békés csendje, úgy szállt tova, akár az égő gyertyaláng füstje.

- Uram, Önnek Jézus a kereszten egy berendezési tárgy? - kérdezte megdöbbenve a lány.

A férfi válasz helyett zavarodottan tekintett rá.

- Senki nem fogdos semmit, édesanyám csak megérintette... Mert a lelkének volt szüksége rá... És Önnek illene tudnia, hogy ez mit jelent! - tette még hozzá a lány.

Az anya, mint akit rajtakaptak, lehajtott fejjel a lányába karolt, és odasúgta.

- Elvégeztem, amiért jöttem, nincs már itt dolgunk, menjünk innen, gyorsan!

Ahogy kiléptek a templomból, az arcukat meleg fényvel cirógatta a napsugár, és mintha mindketten megkönnyebbültek volna.

- Köszönöm, hogy kérdés nélkül jöttél velem, és azt is, hogy megvédtél. Végre megbékélt a lelkem - mondta hálásan az anya, és szorosan hozzábújt a lányához.

A lány tudatába váratlanul hasított bele a fájó felismerés, hogy édesanyjával ez volt az utolsó, együtt töltött sétájuk.

A csodatevő erdei manó

A fogaim sajogtak. Tovább már nem halogathattam a dolgot. Nagy nehezen legyűrtem a fogorvostól való félelmemet és elhatároztam, hogy megcsináltatom őket. Igen ám, de miből? Másodéves egyetemista voltam és épp hogy fenn tudtam tartani magam rész munkaidős állásaimból. Talán a legrosszabb fogaim kikezelésére még futja a pénzemből.

Fellapoztam a telefonkönyvet és felhívtam az első gyalog megközelíthető fogorvost. Az asszisztensnő azt mondta, azonnal mehetek. Néhány perc múlva már a fogorvosi székben ültem és a fogorvos gondterhelten vizsgálgatta a számban lévő romhalmazt.

- Hm, a maga fogai bizony elég rossz állapotban vannak, de ne aggódjon, rendbe hozom valamennyit.

- Nem, azt nem tudom kifizetni- mondtam és már szálltam is ki a székéből.

- Maga az egyetem diákja, ugye? –kérdezte.

- Igen...

- Nos, akkor néhány év múlva diploma lesz a kezében, és azután munkába fog állni.

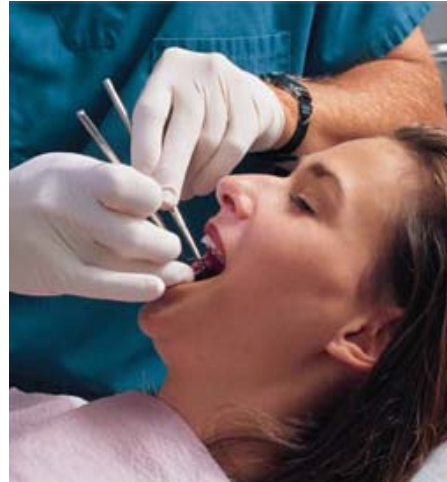
- Ez a tervem.

- Nos, majd akkor kifizeti. Addig csak koncentráljon a tanulmányaira, a fogait pedig bízza rám.

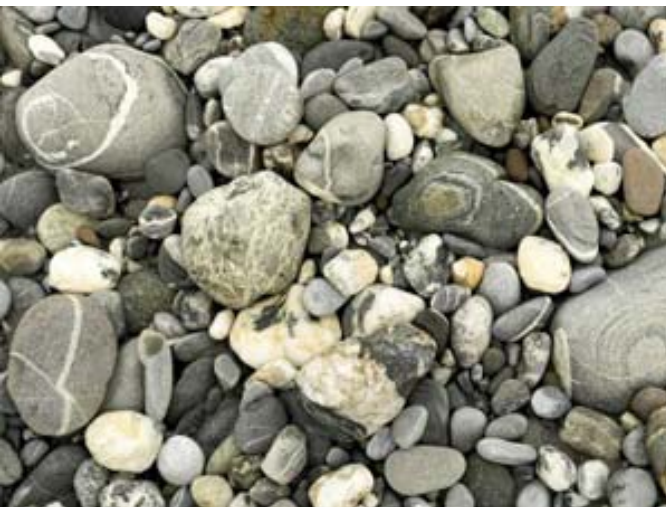
Rámeredtem. Komolyan gondolta, amit mondott. Nyugodtan felvette a műszereit és nekiállt betömni a lyukakat.

Ettől a naptól kezdve hetente jártam hozzá, amíg az összes fogamat rendbe nem hozta. Miután megszereztem a diplomámat, állást vállaltam és rendeztem a számlámat.

Az ezt követő években csodatevő erdei manónak hívtam őt. Ezek olyan idegenek, akik váratlanul kerülnek elő a semmiből -az erdőből-, amikor szükség van rájuk. Adnak pénzt kölcsön vagy örökbe, nyersanyagot vagy felszerelést, ha az kell, megtanítanak dolgokra, esetleg veszélyektől mentenek meg, vagy megakadályozzák, hogy nagy hibákat kövessék el. Kedves fogorvosom, bárhol is vagy, áldjon meg az Isten, és még egyszer köszönök mindent!



Kő-kavics-homok



Egy filozófia professzor az előadását úgy kezdte, hogy fogott egy konzerv-üveget és feltöltötte kb. 5 cm átmérőjű kövekkel. Rákérdezett, hogy ugye tele van az üveg. Igen - volt a válasz.

Ezután elővett egy dobozt, tele apró kavicssal, és elkezdte beleszórni a kavicsokat az üvegbe. Miután a kavicsok kitöltötték a kövek közötti üres helyeket, megint megállapították, hogy az üveg tele van.

A professzor ezután

elővett egy dobozt homokkal és azt kezdte betölteni az üvegbe. Természetesen a homok minden kis rést kitöltött. "És most" - mondta a prof, "vegyék észre, hogy ez az önök élete.

A kövek a fontos dolgok - a családod, a partnered, az egészséged, a gyerekeid - ha minden mást elveszítenél, az életed akkor is teljes maradna. A kavicsok azok a dolgok, amik még számítanak, mint a munkád, a házad, az autód. A homok, az összes többi. Az apróságok. Ha a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ugyanez történik az életeddel. Ha minden idődet és energiádat az apróságokra fordítod, nem marad hely azoknak a dolgoknak, amik igazán fontosak számodra. Fordíts figyelmet azokra a dolgokra, amelyek alapvetők a boldogságod érdekében. Játssz a gyerekeiddel. Szakíts időt orvosi ellenőrzésre. Vidd el a párodát táncolni. Mindig lesz időd dolgozni, takarítani, vendégeket hívni, rendet rakni. Először a kövekre figyelj - azokra, amik igazán számítanak. Állítsd be a prioritásokat. A többi csak homok." Később azonban...

Az egyik hallgató fogta az üveget, amelyről a prof és a többiek megállapították, hogy tele van, és beleöntött egy üveg sört. Természetesen a sör kitöltötte a homokszemcsék közti hézagokat, így az üveg tényleg tele lett.

Egy igazi jó barát



János és Józsi gyermekkoruktól kezdve jó barátok voltak. A háborúban is együtt kellett bevonulniuk. A harctéren is együtt voltak. Egy csendes vasárnap délután épp a lövészárokból pihentek, szunyókáltak. Józsi egy tompa puffanásra ébredt fel. Körülnézett, mi történt, s észrevette, hogy alvó barátja feje mellé esett egy kézigránát. Tudta, hogy bármely pillanatban felrobbanhat. Odaugrott, felkapta, hogy jó messzire elhajítsa. De abban a pillanatban a kézigránát felrobbant a kezében. A robbanás Jánost is felriasztotta, és látta, hogy a barátja a földön fekszik, s csonka karjából ömlik a vér. Gyorsan elővette sebkötöző csomagját és elsősegélyben részesítette barátját. A kórházban tudta meg János, hogy valójában mi történt. Barátja az életét mentette meg.

Nem is tudta, hogyan köszönje meg Józsinak, amit érte tett. Ő azonban csak annyit válaszolt: "János, a barátom vagy, örülök, hogy megmenthettem az életedet!"

Józsit leszerelték és a kórházból hazaküldték. János néhány nap múlva hadifogságba esett. Amikor évek múlva kiszabadult a hadifogságból és haza mehetett, első útja Józsihoz, régi barátjához vezetett. Amikor meglátta barátja csonka kezét, ezt mondta:

"Köszönöm, Józsi, amit értem tettél!" Józsi pedig ezt válaszolta: "A barátom vagy, örülök, hogy megmenthettem az életedet. Ma is ugyanezt tenném!"

Azóta hosszú évek teltek el. A jó barátok barátsága egyre erősödött. Majdnem mindennap találkoztak egymással. És János bácsi valahányszor meglátja barátja csonka kezét, mindig csak azt ismétli: "Köszönöm, Józsi, amit értem tettél!" S a jó barát újra csak ezt válaszolja: "A barátom vagy, örülök, hogy megmenthettem az életedet. Ma is ugyanezt tenném!" Józsi bácsi csonka keze élő jele az ő hősie szeretetének. Jézus kereszthalálával váltott meg minket bűneinktől, hogy mi Isten gyermekei, örökké élhessünk. Ő jelenik meg minden szentmisében, az átváltoztatott kenyérben és borban, aki értünk vérét ontotta. Ezzel azt is jelzi, hogy ma ugyanúgy szeret minket, mint amikor meghalt értünk a kereszten. Ez a mi hitünk szent titka.

Jézus azt parancsolta apostolainak: Ezt tegyétek az én emlékezetemre. A szentmise Jézus szeretetének jele. Mi a szentmisén való részvétellel köszönjük meg Jézusnak, amit értünk tett. Ezért járunk szentmisére, mert szeretjük Jézust, aki értünk életét áldozta fel.

dr.Rédly Elemér: Elsőáldozók könyve

Kívánj eleget annak, akit szeretsz!

Nemrégiben végighallgattam egy anyuka és a lánya beszélgetését a reptéren töltött közös idejük utolsó pár percében. Bejelentették a járatot. A biztonsági kapu közelében megölelték egymást, és az anya ezt mondta lányának:

"Szeretlek, és eleget kívánok neked."

A lány így válaszolt:

"Édesanyám, a közös életünk több mint elég volt. Szeretetednél többre nem is volt szükségem. Én is eleget kívánok neked, anyu."

Megpuszították egymást, majd a lány távozott. Az anya odasétált ahhoz az ablakhoz, amely mellett ültem. Ahogy ott állt, látszott, hogy szüksége van, és vágyik is arra, hogy kisírja magát. Megpróbáltam nem megsérteni privát szféráját érdeklődésemmel, de ő örült nekem és ezt a kérdést szegezte hozzám:

"Köszönt el ön valaha is valakitől úgy, hogy tudta, ez a végső búcsújuk?"
"Igen", válaszoltam én. "Bocsássa meg érdeklődésemet, de mitől ez a végső búcsújuk?"

"Öreg vagyok, és ő olyan messze lakik tőlem. Kihívásoknak nézek elébe, és az az igazság, hogy a következő utam vissza már a temetésemre lesz" mondta ő.

"Amikor elbúcsúztak egymástól, hallottam, hogy eleget kívánnak egymásnak. Megkérdezhetem, hogy ez mit jelent?"

Mosolyogni kezdett. "Ez egy jókívánság, ami korábbi generációktól lett továbbadva. A szüleim mindenkinek mondták." Egy pillanatra elhallgatott és úgy nézett ki, mint aki próbál minden részletre visszaemlékezni, majd még

jobban mosolyogni kezdett.

"Amikor azt mondtuk, "Eleget kívánok neked" azt kívántuk a másik számára, hogy élete végéig elegendő legyen neki a jó dolgokból."

Majd, felém fordulva, az alábbi jókívánságot osztotta meg velem, mintha emlékezetből idézte volna:

Elegendő napsütést kívánok számodra,
hogy jókedved legyen bármilyen
szürkének is tűnnek napjaid.

Elegendő esőt kívánok neked, hogy még
jobban megbecsüld a napot.

Elegendő boldogságot kívánok neked,
hogy szellemed élő és örökké tartó
legyen.

Elegendő fájdalmat kívánok neked, hogy
még az élet legkisebb örömei is
nagyobbnak tűnjenek.

Elegendő nyereséget kívánok neked, hogy
vágyaidat kielégítse.

Elegendő veszteséget kívánok neked,
hogy még jobban megbecsüld mindazt,
amid van.

Elegendő köszöntést kívánok neked, hogy
felkészítsen a végső búcsúra. Ekkor sírva
fakadt és elsétált.



„Öröm mosolyog mindenütt, hol szeretet lakik.”

Így énekeltük ezt harsogó hangon a vasárnapi iskolában, mint gyermekek, anélkül, hogy felfogtuk volna a szavak értelmét. De hogy ez így is van, bőven volt alkalmam megtapasztalni az azóta eltelt évtizedek folyamán. És hogy hogyan lehet így, ahol eddig nem ez volt a helyzet, arról hadd mondjam el a következő történetet.

- Jóska, ideje, hogy elindulj a vasárnapi iskolába. Siess, különben elkéssel!

A rendetlenül öltözött asszony beállította a piszkos edényt a mosogató tálba és terítőt tett az asztalra. A fiú ott állt mellette, és elégedetlen arcot vágott.

- De anyuka, csakugyan el kell mennem a vasárnapi iskolába?

- Persze – mondta az asszony. – Tudom, mi a kötelességem veled szemben. Tisztességes ember akarsz egyszer lenni, vagy bűnöző? Most pedig indulj!

A fiú még mindig határozatlan volt.

- De hát miért kell mennem? Sem te, sem apuka nem mentek soha templomba.

Az asszony zavarba jött.

- Te, ne ellenkezz velem! Tedd, amit mondtam!

Ekkor valami eszébe jutott a fiúnak.

- Anyuka, ha ma elmegyek, eljössz velem a jövő vasárnap? Ígérd meg!

- Miért menjek veled? – szólt csodálkozva.

- Azt mondták, jövő vasárnap minden gyerek hozza magával az édesanyját – szólt a fiú. – Valamilyen ünnepély lesz. Eljössz velem, anyuka?

- Jóska, te tudod, hogy nincs olyan ruhám, amit templomba felvehetnék. Vizsgáló szemmel nézett édesanyjára, majd így szólt:

- Ami rajtad van, az egészen jó!

- Hát majd meglátjuk – szólt az anya végül. – Most menj, mert elkéssel! Jóska lerohant a lépcsőn, ki az utcára.

- Én menjek Jóskával? – mondta önmagának az asszony, miközben elmosta az edényeket. - De ez természetes is – folytatta a gondolatsort – ha elvárjuk a fiunktól, hogy elmenjen... Nem éppen a legjobb példaképek vagyunk az ő számára, különösen, ha az édesapja a nap felét részegen tölti.

A hálósobából hangos horkolás hallatszott.

- Néhány üveg árából új ruhát vehetnék magamnak, de az én számomra nem jut pénz...

Indulatosan rendezte el az edényeket az állványon. Azután a szobában kezdett némi rendet csinálni. Mindenféle újságok heverték szanaszét. Ekkor egy hirdetésre esett a pillantása. Valahol kiárulás volt, és egészen olcsón lehetett szövetet venni. Három méter elég lesz neki. Valahogyan majd csak összeszedi a pénzt, ha itt-ott egy kicsit takarékoskodik. Egy pár forintot máris eldugott a férje elől. Amikor férje egy idő múlva jelentkezett reggelijéért, Margitnak már készen volt a terve. Elhatározta, hogy másnap korán elmegy az áruházba a szövetet megvenni, s következő vasárnap elmegy Jóskaival a szentmisére. Már igen régen volt istentiszteleten, meg sem tudta volna mondani, pontosan mikor.



A ruha jól állt neki, és Jóska úgy találta, mamája nagyon csinos benne. Éppen indulni készültek kettesben, amikor az édesapa belépett, alaposan megnézte feleségét, majd savanyúan mondta:

- Miért csinosítottad ki magad? Úgy látszik, minden pénzt új ruhákra költesz!

- Istentiszteletre megyek – mondta, és Jóska vállára támaszkodott.

- Istentiszteletre? – ismételte Ernő. – Hát ez mit jelentsen?

Az édesanya felelet helyett elindult lefelé a lépcsőn, és csak annyit kiáltott vissza:

- Ebédre időben hazajövök.

Az istentisztelet tetszett neki. Tulajdonképpen nem a megszokott istentisztelet volt ez, mert több asszony a maga életéről beszélt, és arról,

ahogyan ezt Isten megváltoztatta. Az igehirdetés pedig Isten szeretetéről szólt, és hogy ez a szeretet hogyan hat a család körében.

Margit tisztán meglátta az igehirdetés alatt, hogy semmit sem tud a szeretetről. Amikor ismeretsége Ernővel elkezdődött, és ő megkérte a kezét, szavainak lényege ez a mondat volt: - Kislány, mi ketten összetartozunk. - Mint gyermek, nem ismerte az igazi családi életet. Egyik nagynénjénél nőtt fel, aki csak élelméről és ruházataról gondoskodott. Milyen csodálatos lehet az, ha az ember valakihez

tartozik. De a házasságkötésük óta férjétől több szidást kapott, mint szerető szavakat. Talán, ha megpróbálná... Talán náluk is jobban menne minden. De saját erejéből ő ezt sohasem tudja megtenni. Miközben hallgatta az igehirdetést, nagy világosság támadt benne. Isten szereti őt, Gál Margitot, és ha szereti, akkor ő bizonyosan képes lesz szeretetet vinni szegényes otthonába...

Ernőn nem lehetett észrevenni a következő napokon, lát-e valamilyen változást a felesége viselkedésében. Arra az igyekezetére, hogy férjéhez kedves legyen, az a szokott, goromba viselkedéssel válaszolt. Amikor egyik este tiszta abroszt látott az asztalon, gúnyosan mondta:

- Hát ez miféle új divat? Majd egy szép napon megint panaszkodni fogsz a sok mosás miatt.

Margit így felelt:

- Igyekeztem az asztalt kissé csinosabbá tenni. A többletmunkával nem törődöm, ha rólad és Jóskáról van szó.

Ernő szigorúan ránézett:

- Talán vendéget vársz?

- Nem, csak téged és Jóskát. És még málnás süteményt is csináltam, amit annyira szeretsz. Vagy nem?

Erre Ernő már nem tudott mit felelni. Ezen az estén azonban otthon maradt. Egyébként mindig morgott, ha Margit Jóskával istentiszteletre ment.

- Ezek csak a pénzedre utaznak – mondta; és Margitnak nem kis fáradságába került visszafojtani az éles tiltakozást.

Margit elkezdett bibliaórákra. Egy zacskó virágmagot kapott ajándékba, és azt Jóskával együtt elvetette lent az udvaron a kerítés hosszában.

Az élet azért még mindig nem lett szebb számára. Egyik nap, amikor Ernő megint gonosz szavakkal kínozza, elfeledkezett magáról, és a szemébe vágta:

- Önző vagy! Sem a fiúval, sem velem nem törődsz. Csak az a fontos, hogy ihass. Én azt hittem, sikerül az otthonunkat barátságosabbá tenni, de minden hiába, bármit is próbálok szeretetből csinálni. Itt nincs szeretet!

Hangja elakadt. Beszaladt a hálószobába, ráfordította a kulcsot, míg Ernő elámulva kint maradt.

- Mit mondott? – dörmögte maga elé. – Egy otthon és benne szeretet? - Megfordult, és elhagyta a házat. Jóska fia látta elmenni.

- Apuka biztosan megint leissza magát – mondta szomorúan magában. – Nálunk egyszerűen minden csúnya. Még a virágok sem akarnak megnőni az udvarunkon.

Estefelé Ernő hazajött, és látta, hogy felesége éppen készül az asztalt megteríteni. A fiú is bejött, egy pillantást vetet az ételre és dörmögött:

- Már megint tészta, mindig csak tészta! - Ekkor elnémult, és csodálkozva nézte, hogyan tesz le édesapja teljesen józanul egy kis csokor nefelejcszet az asztalra.

- Honnan vetted ezt, apuka? – kiáltotta a fiú, és fel akarta venni a virágot.

De édesapja visszatartotta:

- Ez anyukáé, a kerítés túlsó oldalán szedtem. Ti valamit vetettetek odalent, ugye? Valószínűleg elhordta a szél a magot a kerítés másik oldalára.

Bizonytalanul nézett az asztalon át feleségére, aki remegő ujjakkal vette kezébe a virágot.

- Ne mondj le rólam, Margit – mondta halkan. – Az utóbbi időben sokkal barátságosabbá tetted az otthonunkat. Először nem nagyon ügyeltem erre. Azt gondoltam, ez csak olyan elmúló hangulat nálad.

- Habozott, majd így folytatta: - De amit ma délután beszélte egy otthonról, ahol szeretet lakik, azon el kellett gondolkodnom. És ha segítesz nekem, én is más ember leszek, ezt megígérem neked.

Verejtékcseppek ültek ki homlokára, miközben beszélt.

Margit tiszta abroszt tett az asztalra, és a nefelejcszet kis korsóba a



középre állította. Olyan szépen nézett ki, és mind a hárman örültek neki. Akkor Margit így szólt:

- Tudod Ernő, ezek a virágok arra akarnak minket emlékeztetni, hogy Isten segíteni akar rajtunk. Tudom, meg is fogja ezt tenni. Akkor az otthonunk olyan otthon lesz, ahol szeretet lakik.

Egy idős cseroki indián az életről mesélt az unokájának...

"Küzdelem zajlik a bensőmben, " mondta a fiúnak.

"Rettentő harc ez, két farkas vívja egymással.

Az egyik gonosz -- ő a harag, irigység, bánat, mohóság, arrogancia, önsajnálát, büntudat, sértődöttség, kisebbségtudás, hazugságok, önteltség, felsőbbrendűség és ego.

A másik jó: ő az öröm, béke, szeretet, remény, derűs nyugalom, alázat, kedvesség, jóakarát, empátia, nagylelkűség, igazság, együttérzés és hit. Ugyanez a harc benned is zajlik és mindenki másban is.

Az unoka elgondolkozott egy percre majd megkérdezte a nagyapját,

"Melyik farkas fog győzni?

"Amelyiket táplálsz. " - válaszolta az idős indián.



Akik most szívet találtak maguknak

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jónapot", egy-két "jóestét". Semmi több. "Jégtörésről" szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másiktól: - Igazán eljöhetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult.

Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte:

- Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aransugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik.

Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folytak az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az



ég kékje tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törekenységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Olykor elég egy napsugár. Egy kedves szó. Egy köszönés. Egy simogatás. Egy mosoly. Ilyen kevés dolog elég ahhoz, hogy boldoggá tegyük azokat, akik körülöttünk élnek.

A könyv

Egy végzős egyetemista fiú már hónapok óta kinézett magának egy sportkocsit az egyik autószalonban. Tudta, apjának nem okozna gondot, hogy megvegye neki, ezért volt olyan bátor, és ezt kérte magának ajándékba annak örömére, hogy befejezi az egyetemet.

A fiú véletlenül megtalálta az apja íróasztalán a kocsit megrendelőlapját. Nagyon megörült, hogy meg fogja kapni a kocsit, és izgatottan várta a diplomaosztó napját.

Amikor végre eljött a nagy nap, és megkapta a diplomát, édesapja behívta az irodájába, és ezt mondta:

- Fiam! Büszke vagyok rád, és nagyon szeretlek! Örülök, hogy ilyen jól helyt álltál az egyetemen, és most elkezdheted a nagybetűs életet. Hadd nyújtsam át sok szeretettel ezt az ajándékot - és erre egy szép díszdobozt vett elő.

A fiú izgatottan kezdte el kinyitni a dobozt, és döbbenet látna, hogy egy Biblia volt benne, melybe arannyal bele volt gravírozva a neve. Nagyon mérges lett és ezt üvöltötte:

- Apám! Van egy csomó pénz és erre csak egy Bibliát vagy képes ajándékba adni!? - végül mérgében elrohant, és otthagya a Bibliát a kis díszdobozban.

Évekkel később a fiú nagyon sikeres lett az üzleti életben. Volt egy jó állása, csodálatos családja és mindenki egészséges volt. Egyik nap eszébe jutott az édesapja, hogy meg kellene látogatnia, mivel már idős volt. A diplomaosztó napja óta nem látta. Miközben ezen gondolkodott, telefonon hívták és közölték vele a szomorú hírt, hogy az édesapja meghalt.

Nagyon megdöbbsent!

Amikor elkezdte intézni a temetés körüli teendőket, elment az apja házába, mivel szüksége volt néhány hivatalos papírra. Amint belépett a házba szomorúság és megbánás fogta el. Apja iratai között keresgéelve megtalálta azt a Bibliát, amit kapott tőle. Érintetlenül ott volt az asztalán, ahogy azt ő ott hagyta.



Könnyes szemmel nyitotta ki, és az első oldalon a Máté 7:11 szerepelt apja kézírásával:

„Ha tehát ti gonosz léteketek tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”

És ahogy olvasta ezt az ígét, a Biblia hátuljából kicsúszott egy slusszkulcs. Annak a sportkocsinak a kulcsa, amit apjától kért. A bilétáján a szalon neve, ahol átveheti, és egy megjegyzés: "FIZETVE".

Milyen sok alkalommal utasítjuk vissza az élet ajándékait, csak azért, mert nem abban a csomagolásban kapjuk, mint amiben elképzeltük!

A legnagyobb fogás

Tizenegy éves volt, és minden alkalmat megragadott, hogy pecázhasson a szülei kunyhója melletti stégről egy New Hampshire-i tó közepén lévő szigeten.

A pisztrángsügér-szezon kezdete előtt egy nappal kora este az apjával horgásztak kettesben; naphalakat és sügéreket fogtak kukaccal. Azután egy apró ezüstcsalit rakott a horogra és a bedobást gyakorolta. A csali becsobbant a vízbe, és a víz színesen fodrozódott körülötte a lebukó nap és a feljövő hold fényénél.

Amikor a botja ívben meghajlott, tudta, valami nagy hal akadt a horogra. Az apja csodálattal nézte, amint a fiú ügyesen fárasztja a halat a part menti vízben. Végül nagyon óvatosan kiemelte a vízből a kimerült állatot. Még soha életében nem látott ekkora halat, de pisztrángsügér volt.

Apa és fia egy darabig nézegették a jól megtermett, lüktető kopoltyújú halat a holdfényben. Az apa gyufát gyújtott és az órájára nézett.

10 óra volt - az idény két óra múlva kezdődött. Ránézett a halra, majd a fiára.



- Vissza kell dobnod, fiam - mondta.
- De apa! - kiáltotta a fiú.
- Fogsz majd másikat, csitította az apja.
- De nem ekkorát - méltatlankodott a fiú.

Körülnézett. Rajtuk kívül egyetlen horgász vagy csónak sem látszott a holdfényben. Újra az apjára nézett.

Bár senki sem látta őket, és soha senki nem tudná meg, mikor fogták a halat, a fiú látta az apja szeméből és hallotta a hangjából, hogy a döntése megfellebbezhetetlen.

Lassan kiszedte a horgot a hatalmas pisztrángsügér szájából és visszaengedte a halat a sötét vízbe. Az állat egyet rántott az erős testén, majd eltűnt. A fiú sejtette, hogy soha többé nem fog ekkora halat látni. Mindez 34 éve történt. A fiú ma sikeres építész New Yorkban. Az apja kunyhója ma is ott áll a szigeten, a tó közepén. A fiú most már a saját fiával és lányával jár pecázni ugyanarra a stégre.

Igaza volt. Soha többé nem fogott olyan óriási halat, mint akkor este. De időről-időre látja azt a halat - minden alkalommal, amikor erkölcsi kérdés merül fel az életében.

Ahogy üzleteljünk, ha a nyereséggel kecsegtető információt illegális úton szereztük?

A válasz igen, ha a gyermekkorunkban arra tanítottak, hogy a halat visszadobjuk a vízbe. Ugyanis akkor az igazságot tanultuk meg.

A helyes cselekedet melletti döntés frissen és élénken megmarad az emlékezetünkben. Ez egy olyan történet, melyet büszkén mesélünk majd a barátainknak és az unokáinknak. Nem arról szól, hogy alkalmunk nyílt kijátszani a rendszert és mi megragadtuk az alkalmat, hanem hogy azt tettük, ami helyes és ez örökre erőt adott.

Az apjától tanulta, az erkölcs egészen egyszerűen a helyes és a helytelen dolgok különválasztása. Csupán a gyakorlása nehéz. Helyesen cselekszünk-e, amikor senki sem lát? Hajlandók vagyunk-e nem elnagyolni egy tervet akkor is, ha ezért nem tudjuk időre leadni? Lemondunk-e róla, hogy részvényekkel

Szívből jövő licit

John aggodalommal figyelte, mint vonszolja be maga után 17 éves lánya, Katie, az ő neveletlen báránycáját a város állatvásárára. Remélhetőleg, most nem ájul el a kislány, mint előző nap, egy másik hasonló vásáron.



Katie rákkal küszködött. Ez volt az első alkalom, hogy kint lehetett a szabadban, szórakozhatott, megszabadulhatott a kórháztól és a kemoterápiás kezelésektől. Nagyon bízott benne, hogy szép summára tehet szert. Egy ideig habozott, hogy megváljon-e jószágától, de mivel a bárányhúsert átlagosan négy dollárt fizetnek kilónként, igazán szép pénz ígérkezett belőle. Kiállította hát az állatot megtekintésre, és kezdetét vette a licitálás.

Roger, az árverés vezetőjének hirtelen támadt egy meglepő ötlete, amely váratlan eredményt hozott.

- Tudatjuk a jelenlévőkkel, hogy Katie igen nehéz helyzetben van – így fogalmazott.

Azt remélte, ez a bevezetés majd valamivel feljebb srófolja az árakat. Nos, a bárány 11 dollár 50 centért kelt el, de ezzel még nem ért véget az árverés. A vevő úgy döntött, visszaadja az állatot Katie-nek, hogy újra eladhassa.

Láncreakció indult be. A családok egymás után vették meg a bárányt, és mind visszaadták a kislánynak. Amikor a helyi cégek is beszálltak az akcióba, Katie egyre nagyobb összegeket kapott. Édesanyja csak az első eladási árra emlékszik. Azután ugyanis keservesen sírt, miközben a tömeg egyre azt kiabálta: „Add el újra, add el újra!”

Katie báránycájája harminchatszor cserélt gazdát, míg az utolsó vevő, végleg visszaadta neki. Katie több mint 16.000 dollárt keresett egy alapítvány számlájára, mely fedezte az orvosi kezelése költségeit – és a híres bárányt is megtarthatta.